Proletari din toate țările, uniți-vă !

Tribuna școlii

Revistă editată de Ministerul Educației și Învățămîntului și Uniunea Sindicatelor din Învățămînt, Știință și Cultură

Anul VI (XXVII) Nr. 169 (1255)
Joi 1 iulie 1976

8 pagini — 1 leu

CU PRILEJUL „ZILEI ÎNVĂȚĂTORULUI"

Sărbătoarea „Zilei învățătorului" — înscrisă de două decenii în rîndul noilor tradiții socialiste — are loc la încheierea acestui an școlar, sub semnul expunerii de importanță istorică prezentate de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretarul general al partidului, la Congresul educației politice și al culturii socialiste, al însușirii, cu adeziune profundă, de către cadrele didactice, din toate treptele și profilele de învățămînt, a principiilor directoare ale activității de educație revoluționară, socialistă, a oamenilor muncii din patria noastră.

Anul școlar 1975—1976, cu care învățămîntul, educatorii, elevii și studenții au început cincinalul afirmării revoluției tehnico-științifice, înscrie în istoria școlii românești file noi, de construcție în rîndul tineretului a personalității comuniste, de pregătire temeinică a elevilor și studenților pentru muncă productivă și pentru viață.

Acest an școlar a constituit cadrul în care învățămîntul preșcolar s-a afirmat ca treaptă de învățămînt pregătitoare pentru școlarizarea, în bune condiții, a tuturor copiilor în vîrstă de șase ani, în care școala primară și-a ridicat nivelul activității pentru înlăturarea definitivă a repetenției, ca fenomen, din viața primului ciclu de învățămînt, în care gimnaziul a înregistrat bune rezultate în pregătirea școlară și orientarea elevilor către munca productivă, în care liceul, generalizat pentru elevii primei trepte, asigură cadre calificate, cu profil larg și cu pregătire pentru profesii productive și în care învățămîntul superior a dezvoltat, pentru toate facultățile, integrarea învățămîntului cu cercetarea științifică și cu producția.

Așa cum procedăm la încheierea fiecărui an școlar, analizînd cu exigență tot ceea ce am realizat, ne îndreptăm întreaga noastră atenție spre viitorul an școlar, pentru dezvoltarea realizărilor și înlăturarea hotărîtă a lipsurilor ce s-au mai manifestat.

Este necesar să ne concentrăm eforturile pentru ca în viitorul an școlar — cu spirit de ordine și de disciplină în toate instituțiile de învățămînt și în toate colectivele de cadre didactice — să ridicăm nivelul însușirii a tot ceea ce este mai înaintat în știință, artă și cultură, să adîncim procesul asimilării valorilor morale comuniste și al pregătirii politico-ideologice a elevilor și studenților.

Punînd în primul plan al activității didactice educarea prin muncă și pentru muncă, să sădim în mintea copiilor și a tineretului și să înscriem la loc de cinste — așa cum ne-a îndemnat tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU — vechea lozincă „nici muncă fără pîine, nici pîine fără muncă". Să cultivăm, ca expresie a conștiinței revoluționare, la toți copiii și tinerii patrici — români, maghiari, germani și de alte naționalități — patriotismul, dragostea și devotamentul față de țara noastră socialistă, răspunderea față de interesele supreme ale patriei noastre, față de cauza socialismului, prietenia cu toate popoarele țărilor socialiste, cu toate popoarele lumii, pentru cauza păcii și a colaborării internaționale.

Folosind sărbătorirea „Zilei învățătorului" ca un prilej de bilanț și perspectivă și de cinstire a tuturor educatorilor care muncesc cu dăruire și cu pasiune, Ministerul Educației și Învățămîntului și Uniunea Sindicatelor din Învățămînt, Știință și Cultură felicită cu căldură cadrele didactice, elevii și studenții pentru rezultatele dobîndite în acest an școlar și le urează noi succese în angajarea lor hotărîtă pentru înfăptuirea politicii Partidului Comunist Român, de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism.

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

UNIUNEA SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT, ȘTIINȚĂ ȘI CULTURĂ

Cu prilejul „Zilei învățătorului", redacția revistei „Tribuna școlii" vă transmite, dragi cititori, oameni ai școlii, calde felicitări și urarea de a dobîndi în continuare succes în activitatea plină de răspundere pe care o desfășurați pentru înfăptuirea politicii P.C.R. de dezvoltare și perfecționare a învățămîntului românesc, de educare în spirit revoluționar, pentru muncă și viață, a tinerelor noastre generații !

VOCAȚIA EDUCATORULUI

Cu ocazia „Zilei învățătorului", am oferit coloanele de mai jos cîtorva învățători și profesori care, vorbind despre frumusețea profesiei de educator, exprimă gînduri și sentimente asemănătoare celor ale sutelor de mii de cadre didactice captivate de această vocație.

Oamenii - lîngă oameni

Sîntem ai acestui popor și-ai acestui pămînt rămas de la străbuni. Aparținem, totodată, acestui timp. Iar prin faptele noastre de zi cu zi, prin copiii noștri și prin elevii pe care îi educăm, aparținem, în bună măsură, și viitorului. Cum creștem generațiile tinere care ne sînt încredințate ? Iată o întrebare de maximă responsabilitate, pentru noi, cadrele didactice. Copiii de azi vor fi adulții de mîine ai țării. De felul în care ni-i facem apropiați depinde, cred eu, apropierea între ei înșiși, unitatea lor de fapte și idealuri pentru înflorirea patriei. Oamenii nu pot trăi decît lîngă oameni ! Este un adevăr axiomatic pe care l-am înțeles și l-am cultivat tot timpul, atît în cariera mea de profesor, cît și în funcția pe care o îndeplinesc de mai mulți ani pe linie sindicală.

Prof. MIHAI SAVEL
Liceul pedagogic din Botoșani, președintele Sindicatului învățămînt Botoșani

Pentru prestigiul casei de copii

Poate că după treizeci și doi de ani vechime în învățămînt ar fi trebuit să-mi încheie activitatea la catedră, în specialitatea mea, biologia. Dar de un an de zile, de cînd sînt directoarea Casei de copii școlari fete din Gherla, nu-mi pare rău că am prilejul să mă ocup în alt mod, mult mai direct și, aș spune, mai complex, de educația elevilor. Fiindcă în această nouă calitate de educator, cunoscînd copiii în totalitatea manifestărilor lor — casa de copii fiind adevărata lor familie — am înțeles mai bine cît și ce trebuie să le dăm copiilor pentru a le întregi personalitatea, pe măsura timpului nostru, a societății socialiste românești. Trăiesc alături de elevele din casa noastră, alături de ceilalți educatori, bucuriile pentru rezultatele înregistrate la învățătură, pentru succesele obținute cu ocazia diferitelor acțiuni cultural-educative organizate de noi, sau determinate de aplauzele sincere care au răsplătit spectacolul de sfîrșit de an inspirat de basmul „Cenușăreasa". Dar toate eforturile mele, ale colectivului didactic din Casă, sînt îndreptate spre dobîndirea statutului social și individual pe care-l merită acești copii, cu nimic deosebiți de ceilalți, toată munca noastră are ca finalitate ridicarea prestigiului lor. Și pot spune — fără a o considera o laudă deșartă — că după acest an școlar fetele noastre se pot mîndri cu Casa din care fac parte, fiecare din ele fiind, sau străduindu-se să ajungă, o elevă cu care Casa de copii școlari — Gherla nu se sfiește să iasă în societate. Cred că aceasta este cea mai bună carte de vizită a noastră, cel mai elocvent rezultat al muncii de educator comunist.

Prof. LIVIA COSTE
directoare a Casei de copii școlari fete din Gherla, județul Cluj

„Ne angajăm cu toată fermitatea și perseverența"

Sînt învățătoare ! Visul copilăriei a devenit realitate. Prestigiosul liceu centenar craiovean ne-a ajutat să cunoaștem știința și practica educației și să ne însușim pe deplin politica înțeleaptă a Partidului Comunist Român. Pășim cu încredere în această etapă nouă a vieții noastre și ne angajăm cu toată fermitatea și perseverența pentru realizarea sarcinilor trasate școlii de Plenara C.C. al P.C.R. din 18—19 iunie 1973, privind perfecționarea și dezvoltarea învățămîntului, de Programul partidului și de hotărîrile Congresului al XI-lea.

Gîndul ni se îndreaptă în această zi, a învățătorului, către dascălii noștri și nu vom uita niciodată îndrumările, dragostea și grija cu care ne-am pregătit pentru a deveni adevărați educatori comuniști. Nobila noastră profesie cere atît o minuțioasă pregătire profesională și politică cît și multă pasiune și responsabilitate, muncă, răbdare și tact pedagogic. Sîntem pe deplin angajați să contribuim în minunatele sate românești la formarea omului nou, constructor conștient și devotat al societății socialiste. Vom sădi în sufletele gingașelor vlăstare setea de carte, de cunoaștere, de a afla cele mai adînci taine ale universului și sentimentul dragostei de patrie, al datoriei față de viitorul comunist al minunatei noastre Românii.

Inv. LIUȚA SANDU
absolventă, promoția 1976, a Liceului pedagogic din Craiova, jud. Dolj

Mîndria muncii noastre

Conduc în această vacanță un seminar în cadrul cursurilor de reciclare a învățătoarelor din județ și lucrul cel mai de preț pe care mă străduiesc să-l insuflu tinerelor învățătoare este, în primul rînd, dragostea pentru profesie, concretizată prin grija și răspunderea față de fiecare copil, prin efortul de a-i învăța să vorbească și să scrie corect limba noastră. După 32 de ani de învățămînt pot afirma că învățătorul și numai el este cel care îl poate învăța pe elev cum să învețe, că el pune bazele trainice ale instrucției și educației. Că el, învățătorul, prin pregătirea sa profesională și politică, răspunde de profilul moral al viitorului cetățean.

M-am călăuzit întotdeauna după aceste principii și, ca rezultat, în acești ani, nu am avut nici un elev repetent, nu am nici un elev al meu de care astăzi să nu mă mîndresc. Este, cred, bilanțul cel mai frumos pe care ni-l putem dori.

Inv. ALEXANDRINA HĂRĂCI
Liceul pedagogic din Constanța

VIAŢA SINDICALĂ

Simpozionul „Asigurarea progresului şcolar pe calea sprijinirii diferenţiate a elevilor la învăţătură. Metode, procedee şi tehnici de evaluare a progresului şcolar"

Pentru a aduce colegilor noştri de la catedră unele clarificări şi precizări în legătură cu Simpozionul „Asigurarea progresului şcolar pe calea sprijinirii diferenţiate a elevilor la învăţătură. Metode, procedee şi tehnici de evaluare a progresului şcolar", a cărui fază finală se va desfăşura în Bucureşti, ne-am adresat cu cîteva întrebări tovarăşului conf. dr. **DUMITRU MUSTER**, experimentat cercetător în domeniul învăţămîntului, consultant la Institutul central de perfecţionare a personalului didactic.

Red. : Ce rol credeţi că îndeplinesc aceste simpozioane ale cadrelor didactice şi care este contribuţia lor la perfecţionarea continuă a procesului de învăţămînt ?

D. Muster : Simpozioanele organizate de Uniunea Sindicatelor din Învăţămînt, Ştiinţă şi Cultură, la fiecare doi ani, au intrat în tradiţie. Ele stimulează şi antrenează întreaga masă a educatorilor, de la grădiniţa de copii pînă la universitate, la o permanentă şi vastă mişcare de perfecţionare a procesului de învăţămînt, a „producţiei şcolare", avînd multe similitudini cu mişcarea inovatorilor din producţia industrială, din economie.

Se ştie că profesiunea de pedagog este una dintre cele mai importante (şcoala pregăteşte forţa de muncă în toate domeniile), dar şi dintre cele mai dificile (educatorul este zi de zi şi oră de oră „pe scenă" şi „în premieră"). Deci, el trebuie să fie la fiecare lecţie bine pregătit, la curent cu noutăţile de conţinut şi de pedagogie în domeniul său. Însă profesiunea aceasta predispune uşor la „plafonare". Desigur, intervin reparator o serie de organizări în cadrul sistemului naţional de perfecţionare : pregătirea pentru obţinerea gradelor didactice, programul permanent de activitate al caselor corpului didactic ş.a. Dar simpozioanele U.S.I.S.C. pun toate cadrele didactice într-o situaţie deosebit de favorabilă unei perfecţionări continue şi, totodată, în aceea de cercetător al problemelor şcolii. Această situaţie obligă la schimburi de experienţă cu colegii inovatori, la consultarea noutăţilor din profesiune — cu o motivaţie superioară celei oferite de frecventarea unui curs de perfecţionare, de audierea unei conferinţe, de participarea la o dezbatere metodică.

Red. : Unii dintre cititorii noştri sînt interesaţi să afle considerentele care au stat la baza alegerii temei din acest an.

D. Muster : Tema simpozionului din acest an este, după părerea mea, deosebit de importantă, cu implicaţii largi în întreg sistemul de învăţămînt. Ea priveşte, pe de-o parte, cunoaşterea individualităţii elevului pentru „asigurarea progresului şcolar", iar pe de altă parte, „evaluarea progresului şcolar" se corelează cu tot ce este problemă de eficienţă a învăţămîntului şi problemă de cercetare pedagogică. Tema oferă, deci, cadrelor didactice numeroase posibilităţi de intervenţie în dezbatere.

Red. : Cum poate interveni, concret, fiecare cadru didactic în dezbaterea de care vorbiţi ?

D. Muster : Profesorii, învăţătorii, educatoarele sînt în nemijlocită legătură cu procesul instructiv-educativ ; ei simt la timpul potrivit „rotiţa care scîrţîie", „şurubul care slăbeşte" în mecanismul celei mai vaste „întreprinderi" naţionale, care e şcoala ; ei pot interveni prompt, pentru a remedia deficienţele. Simpozioanele precedente au demonstrat amploarea în dezbateri a cadrelor didactice, contribuţia mai mare sau mai mică a fiecăruia în munca de cercetare.

Red. : Am constatat că termenul de „cercetare" dezarmează pe unii colegi, privindu-l într-o accepţiune prea savantă.

D. Muster : Să nu ne speriem : nu se cere — oricărui cadru didactic şi de la început — o cercetare pedagogică după canoanele metodei experimentale (definirea problemei şi integrarea ei într-un compartiment neexplorat al procesului instructiv-educativ ; formularea ipotezei care ar rezolva problema ; validarea ipotezei într-o grupă experimentală, comparativ cu rezultate din grupa de control, într-o prelucrare statistică-matematică ; stabilirea rezultatului, cu consecinţele sale pentru dezvoltarea şi perfecţionarea învăţămîntului). Pentru început, de la fiecare sînt deosebit de utile **încercările de inovare**, prezentate simplu, pe scurt — cum s-a procedat şi cum s-a ajuns la un rezultat mai bun. Nu de **cărţi** din cărţile altora avem nevoie, ci de experienţa concretă, de la catedră, modestă chiar, a fiecărui cadru didactic. Căci, cum bine spunea un pedagog experimentalist, ne interesează cercetările de amănunt, concise, chiar dacă nu definitive. Ştiinţa izvorăşte dintr-o uriaşă înlănţuire de constatări care, luate izolat, par nimic, dar care împreună duc la conceperea înfăptuirilor temeinice. Iată ce aşteptăm de la cadrele didactice din şcolile patriei în cadrul actualului simpozion.

ÎNDRUMAR PENTRU CANDIDAŢII LA CONCURSUL DE ADMITERE

Institutul politehnic Bucureşti, impresionantul oraş-uzină îşi aşteaptă, cu braţele deschise, locuitorii pe durată determinată : noul contingent de studenţi. Ca orice mare şi vestit oraş, care nu-şi dezvăluie cu uşurinţă tainele şi farmecele, oraşul-uzină vine în întîmpinarea căutătorilor de comori ale minţii cu un „ghid" : **Îndrumar pentru candidaţii la concursul de admitere — 1976.**

Redactat de prof. univ. dr. docent ing. **Suzana Gâdea** şi conf. univ. dr. **Ioan Bontaş**, îndrumarul prezintă monografic Institutul politehnic Bucureşti, din perspectiva politicii Partidului Comunist Român de pregătire a cadrelor tehnice (ingineri şi subingineri). Arătînd că „Institutele de învăţămînt superior tehnic din România au o clară orientare politico-ideologică, ştiinţifică şi pedagogică, o bază materială, ştiinţifică şi didactică în continuă dezvoltare şi modernizare, dispunînd de tot ceea ce este necesar pentru ridicarea calitativă a întregului proces instructiv-educativ, pentru fundamentarea lui pe concepţia materialist-dialectică, pe tot ceea ce ştiinţa, gîndirea umană a creat mai bun, autorii particularizează, în cazul Institutului politehnic Bucureşti, condiţiile de viaţă şi de studiu asigurate studenţilor şi descriu, însoţindu-le de ilustraţii, profilele existente.

Cititorii direct interesaţi ai îndrumarului — candidaţii la concursul de admitere 1976 — sînt informaţi asupra Institutului politehnic Bucureşti ca şcoală tehnică de veche tradiţie şi înalt prestigiu ştiinţific, tehnic şi pedagogic, iau cunoştinţă de facultăţile, specializările şi cadrele institutului, află care sînt disciplinele şi probele concursului de admitere, precum şi condiţiile privind organizarea şi desfăşurarea concursului de admitere. Procesul de învăţămînt este, de asemenea, descris în aspectele sale esenţiale.

Recomandăm absolvenţilor de liceu (şi altor categorii de cititori) îndrumarul, cu certitudinea că va constitui, pentru ei, un ghid deosebit de necesar şi competent.

M. D.

Volumele cuprinzînd programele de perfecţionare, definitivare şi grade didactice

În sprijinul perfecţionării educatoarelor, învăţătorilor şi profesorilor, în vederea susţinerii examenelor pentru perfecţionare, obţinerea definitivării în învăţămînt şi acordarea gradelor didactice II şi I, au apărut grupate în volume, următoarele programe :

Volumul **„Pedagogie, psihologie"**.

Volumul cuprinzînd programele de perfecţionare, definitivare în învăţămînt şi grade didactice pentru **educatoare şi învăţători** şi „Studiul privind creşterea nivelului de pregătire a elevilor şi lichidarea repetenţiei în ciclul primar".

În continuare vor apărea :

Volumul **„Ştiinţe sociale"** (atît pentru profesori de filozofie, economie politică şi istorie, cît şi pentru cadrele didactice de toate specialităţile).

Volumul pentru specialităţile **„Matematică, fizică, chimie, ştiinţe biologice, geografie"**

Volumul **„Limba română şi limbi străine"**.

Programele **sînt valabile pînă în 1980** şi sînt utile tuturor cadrelor didactice care vor participa la cursurile de perfecţionare şi se vor prezenta la examenele de definitivare în învăţămînt şi pentru obţinerea gradelor didactice II şi I.

Difuzarea programelor se face prin reţeaua de difuzare a presei şi nu prin centrul de librării. Redacţia revistei „Tribuna şcolii", care s-a îngrijit de editarea acestor programe, nu are posibilitatea de a face rezerve, nu poate da curs cererilor directe, care i se adresează, şi nu va putea satisface nici o cerere ulterioară epuizării programelor din reţeaua de difuzare.

Cercul de istorie „Columna", la primele sale roade

De unde a pornit iniţiativa organizării unui cerc de istorie la Şcoala generală nr. 39 din Bucureşti ? Era într-o duminică, în toamna anului trecut. Ne aflam cu un numeros grup de elevi şi eleve la muncă patriotică, undeva în apropierea şcolii. Într-un răgaz, m-am apropiat de cîteva eleve care discutau cu multă aprindere. Nu mică mi-a fost satisfacţia cînd am observat că se străduiau să încerce o mică incursiune în trecutul umbros al Plumbuitei. La acea oră matinală, razele soarelui reflectau o lumină molcomă învăluind în aureolă de poveste străvechile ziduri ce străjuiesc şi astăzi, ca şi odinioară, malurile rîului Colentina.

Pe nesimţite, am fost şi eu furată de mirajul încîntătoarei privelişti şi aşa am început să le deapăn firul istoriei acestui lăcaş. După un scurt tur de orizont, ne-am oprit privirile asupra unei alte aşezări cu trecut istoric : Palatul „Doamna Ghica." Nu aveam nici pe departe intenţia să le ţin o lecţie, ci, angajată spontan de interesul manifestat de eleve, mai mult am citit, ca să zic aşa, din letopiseţul realităţilor vii ale acestor meleaguri cu bogate tradiţii istorice, de la marginea Bucureştilor.

— Ce frumoasă şi interesantă este istoria în aer liber ! — a spus una din tre eleve.

— Ştiţi, am vrea să vizităm şi noi muzee, monumente şi alte aşezăminte cu caracter istoric, bineînţeles, împreună cu dumneavoastră, a adăugat o alta.

— Fetelor, — şi-a ridicat glasul o a treia —, oare n-am putea noi să înmănunchem un cerc de istorie în şcoala noastră ? Dumneavoastră, tovarăşă profesoară şi tovarăşa profesoară Mariana Atanasov, ne-aţi fi bune călăuze pe drumurile şi labirinturile cercetării istoriei falnicei capitale a patriei noastre, străbuna cetate a lui Bucur...

Acele eleve au constituit, ulterior, nucleul în jurul căruia aveau să polarizeze alţi 40 de elevi şi eleve. După un an de activitate (cercetări, studii, vizite la muzee şi locuri istorice din Bucureşti, precum şi excursii cu caracter ştiinţific în ţară, printre care amintim pe cele efectuate la Curtea de Argeş, Cîmpulung şi Tîrgovişte, vechi reşedinţe domneşti), cercul de istorie „Columna" s-a prezentat recent la primul său simpozion. În sala de festivităţi a şcolii au venit un număr mare de elevi şi cadre didactice, iar membrii cercului de istorie, purtînd cu vădită mîndrie pe piept ecusoanele cu panglici tricolore au expus şapte referate. Tematica generală a acestor referate : „Bucureşti — reşedinţă voievodală". Un viu interes au stîrnit îndeosebi referatele intitulate „Cetăţile Bucureştilor" şi „Paralelă istorică — Tîrgovişte". Simpozionul a fost susţinut de un program artistic adecvat cu cîntece şi poezii patriotice care au însufleţit deopotrivă pe elevi şi pe profesori.

Prof. VICTORIA CERĂCEANU
directoarea Şcolii generale nr. 39
din Bucureşti

Expoziţia republicană a cadrelor didactice

Ministerul Educaţiei şi Învăţămîntului, Uniunea Sindicatelor din Învăţămînt, Ştiinţă şi Cultură, împreună cu Muzeul de istorie al R.S. România şi Societatea profesorilor de muzică şi desen au organizat, în sălile Muzeului de istorie al R.S. România, pentru perioada 26 iunie — 30 iulie a.c., „Expoziţia republicană de artă plastică a cadrelor didactice dedicată «Zilei învăţătorului»".

Expoziţia cuprinde peste 180 de tablouri (în ulei, acuarelă, linogravură, xilogravură, grafică mixtă, tuş-peniţă), reprezentînd peisaje (de la maniera clasică a „Peisajului de iarnă" **de Eugen Patachi**, la maniera simbol, în linie modernă, din „Bîrladul vechi şi nou" de **C-tin Chiţimuş**), naturi statice (aş remarca-o pe aceea a lui **Mircea Fasola**), portrete („Mihai Viteazul" **de Ileana Giura**, „Imagini asociate" de **Zamfir Dumitrescu**, „Repetenta" de **Alexandru Drăgoi** şi „Fată din Ardeal" **de Dan Bimbea**). Bine realizat grupul de portrete „1877" de **Mircea Nestorescu**. Sculptura, dispunînd de un număr mai redus de exponate, reţine în mod deosebit atenţia prin grupul „Dacii" (în bronz turnat) de **Constantin Darius** şi „Bălcescu" — statuie în gips de **Veturia Ilica**. O expoziţie întemeiată pe o bună selecţie, în ciuda numărului mare de autori, după criteriul valorii (autorii, cadre didactice, sînt, cu toţii, dacă nu profesionişti ai artei, oameni de artă).

D. BALMOŞ

Spectacol festiv de „Ziua învăţătorului"

În seara zilei de 28 iunie a.c., în sala Operei Române a avut loc, din iniţiativa Uniunii Sindicatelor din Învăţămînt, Ştiinţă şi Cultură, spectacolul festiv dedicat „Zilei învăţătorului", susţinut de formaţii artistice ale sindicatelor din şcoli. Şi-au dat concursul, din partea Operei Române, cu strălucirea caracteristică, Nicolae Herlea, Ludovic Spiess, Elena Simionescu, Dan Grigore, Ileana Iliescu şi Ion Bănică, Anca Beuran şi Cristina Saru.

Profund emoţionantele acorduri, armonii şi cuvinte ale „Tricolorului" care au deschis spectacolul, au fost urmate de acelea sărbătoreşti ale cîntecului „De «Ziua învăţătorului»", interpretat de Corul sindicatului învăţămînt din Tîrgovişte.

Au mai fost aplaudate, cu căldură, corul „Armonia" din Bîrlad, Corul din Craiova, Corul de cameră din Iaşi, Orchestra simfonică din Cluj-Napoca — toate formaţii ale sindicatelor din învăţămînt.

Atractivă, în acest spectacol, şi formula de prezentare : după un text în versuri semnat de poetul Victor Tulbure.

În încheierea spectacolului, în semn de omagiu, corurile reunite au cîntat „Partidul, Ceauşescu, România" !

D. MARIN

„Noi ne propunem acum să perfecţionăm produsul cel mai înalt al naturii — omul, creatorul a tot ce există în societate!"

NICOLAE CEAUŞESCU

(Din Cuvîntarea la încheierea lucrărilor Congresului educaţiei politice şi al culturii socialiste)

Tinerii muncitori de azi, elevii de ieri

Lucrez în Întreprinderea „Tehnofrig" din oraşul Cluj-Napoca de la 1 septembrie 1958, meseria mea de bază fiind strungăria. În aceşti 18 ani am terminat şi studiile liceale, la cursurile serale, în cadrul Grupului şcolar „Tehnofrig". În ultimii ani, mi s-a încredinţat instruirea practică a elevilor de la acest grup şcolar, ca şi a celor de la Şcoala profesională „Armătura" şi de la Liceul „Emil Racoviţă", care — pe baza contractelor, prin ucenicia la locul de muncă, sau în programul de pregătire tehnico-productivă şcolară, realizată în întreprinderea noastră — îşi fac specializarea în meseria aleasă, ori îşi formează deprinderi de muncă necesare însuşirii ulterioare a unor meserii.

De organizarea, coordonarea şi evidenţa activităţilor practice ale elevilor se ocupă Biroul de învăţămînt al întreprinderii, responsabil cu pregătirea şi perfecţionarea profesională fiind subinginerul Alexandru Toth. Sîntem patru maiştri-instructori în Întreprindere, dintre care eu şi colegul meu, Ioan Covăceanu, răspundem de conţinutul şi calitatea practicii elevilor, între 16 şi 18 ani, proveniţi din unităţile şcolare amintite.

Sînt fost elev al unei şcoli profesionale, absolvent de liceu şi-mi dau seama, zic eu, foarte bine, de ce au nevoie aceşti elevi practicanţi pentru a-şi putea desăvîrşi cu mai multă uşurinţă calificarea, mai ales aceia care nu au o pregătire teoretică adecvată. Fiindcă astăzi, cînd se lucrează în exclusivitate după desen, pe baza unor procedee ştiinţifice, fiecare muncitor trebuie să dovedească, pe lîngă îndemînare, şi serioase cunoştinţe teoretice. Or, şcoala la care se adaugă interesul personal pentru întregirea informării ştiinţifice, ne ajută să fim în pas cu vremea şi de acum înainte la înălţimea sarcinilor cincinalului revoluţiei tehnico-ştiinţifice.

Astăzi, meseria nu se mai poate învăţa numai „văzînd" cum lucrează maistrul şi urmărindu-i îndrumările: „Fă aşa, sau altfel", fără ca să înţelegi de ce anume este necesar şi bine să procedezi într-un anumit mod. Cei mai mulţi muncitori, de înaltă calificare, maiştri, şefi de echipă din întreprinderea noastră sînt foşti elevi ai şcolilor profesionale sau ai grupurilor şcolare de profil. O parte dintre ei au terminat şcolile de maiştri sau liceul. Pe ei se bazează producţia. Ei, în primul rînd, sînt cei care manifestă un interes continuu pentru calificare, pentru documentarea tehnică trebuincioasă cunoaşterii tuturor noutăţilor din domeniul respectiv. Dealtfel Biblioteca tehnică a întreprinderii şi Biroul de învăţămînt pun la dispoziţia tuturor muncitorilor cărţi şi articole de specialitate.

Cred că cele spuse mai sus accentuează rolul pe care-l au şcoala în general, şcolile de specialitate în mod deosebit în formarea muncitorului contemporan din ţara noastră, a muncitorului comunist. Educaţia primită de elevi în timpul şcolarizării se resimte, mai ales, în atitudinea lor faţă de meseria aleasă, faţă de muncă privită ca datorie şi ţel de viaţă trăită frumos şi în bunăstare. Cunoştinţele dobîndite în specialitate se oglindesc, din ce în ce mai mult şi mai bine, în calitatea produselor industriale. Cînd vine în întreprindere o nouă serie de elevi, primul lucru pe care doresc să-l aflu este dacă înţelege că într-o meserie nu izbuteşti să faci nimic fără să fii bine pus la punct în toate privinţele, şi teoretic şi practic. Pe cei înscrişi la ucenicia la locul de muncă îi ajutăm, prin laboratorul de psihologie al întreprinderii, să-şi aleagă meseria pentru care au înclinaţii şi pe care o doresc. Dar tînărul trebuie să iubească munca. Trebuie să ştie de ce a venit să lucreze în întreprindere, care este răspunderea cerută de profesia pe care şi-a ales-o, conştient, pentru întreaga viaţă.

Acest lucru se învaţă din primii ani de şcoală, în familie, în colectivele de muncă, în organizaţiile de partid, de tineret şi cele obşteşti, oriunde se găsesc oameni de nădejde care-şi iubesc munca şi ţara. Printre aceşti oameni de nădejde i-aş numi şi pe învăţătorii şi profesorii mei şi ai tovarăşilor mei de muncă ori ai elevilor care-şi fac practica în uzina noastră. Dacă eu şi ceilalţi muncitori ne îndrăgim meseria şi sîntem consideraţi buni meseriaşi, în mare parte datorăm acest lucru dascălilor noştri. Pentru mine personal ei rămîn exemple de comportare, de conştiinciozitate şi răbdare în timpul orelor de clasă, de pregătire temeinică; astfel sînt profesorii mei: **Teodora Iordan** — specialitatea desen tehnic — acum pensionară, (cu care am colaborat şi în calitate de maistru-instructor, dînsa fiind diriginta elevilor care-şi făceau practica în întreprinderea noastră), **Iuliu Pop** — care predă tot tehnologia materialelor şi desenul; **Georgiana Bratu** şi **Viorica Ioan** — amîndouă avînd ca specialitate, de asemenea, tehnologia meseriei. Vedeţi, deci, că pot spune, cu stima cuvenită şi cu recunoştinţă, că meseria am început să o deprind de la aceşti oameni, profesorii mei. Tot de la ei am învăţat cum să mă port cu copiii, cum să-i apropii de muncă, cum să-i determin să o îndrăgească. Am reuşit, datorită răbdării, şi nu de puţine ori m-am gîndit la felul în care se purtau cu mine profesorii la care ţineam cel mai mult. Ei aveau grijă să nu-i trateze pe toţi în acelaşi mod. Unii sînt mai sensibili, alţii au greutăţi în familie, într-o zi te poate împiedica să munceşti cum trebuie un necaz personal.

Am doi copii, doi băieţi. Îi voi aduce să vadă uzina. Şi ei trebuie să-mi cunoască şi să-mi respecte locul de muncă, pentru că tot ce am realizat noi, numai prin muncă am făcut. De fapt, ei sînt elevi şi şcoala, din primul an, tot muncă înseamnă. Condiţii există pretutindeni ca tinerii, elevii de azi să ajungă oameni folositori societăţii noastre socialiste. Şi de la cea mai fragedă vîrstă educatoarele, învăţătorii, profesorii din toate şcolile ţării îi obişnuiesc să-şi apere cel mai de preţ drept al omului şi să-şi îndeplinească cu dragoste cea mai nobilă îndatorire — munca cinstită.

AUGUSTIN NICORUŢ,
maistru-instructor la Întreprinderea „Tehnofrig" din Cluj-Napoca

Activităţi practice în laboratorul de fizică al Grupului şcolar de pe lîngă Uzinele „Electronica" din Bucureşti.

Oamenii aceştia cu suflet nobil, generos!

Mă bucur de invitaţia pe care mi-a făcut-o revista „Tribuna şcolii" de a vorbi acum, de „Ziua învăţătorului", la capătul unui an de rodnică activitate, de frumoase împliniri, despre educatoarele, învăţătorii şi profesorii comunei Vădăstriţa, despre oamenii aceştia cu suflet nobil, generos, care muncesc cu dăruire şi devotament pentru ca să dea comunei noastre, patriei, oameni de nădejde, cetăţeni destoinici. Este pentru mine, care, în calitatea pe care o am, le cunosc foarte bine activitatea profesională şi obştească, şi un prilej de a le mulţumi nu numai pentru cum ne pregătesc şi ne educă copiii, dar şi pentru modul în care au ştiut să se integreze şi să se contopească cu munca şi viaţa întregii noastre comune, pentru faptul că au făcut din şcoală un centru politic, ideologic, şi cultural, locul unde fiecare cetăţean vine cu încredere.

Voi încerca să vorbesc despre cadrele didactice din Vădăstriţa, pornind de la o festivitate care s-a organizat zilele trecute în şcoală. Evenimentul a fost prilejuit de pensionarea uneia dintre cele mai preţuite profesoare, Angela Dumitrescu. A intrat în tradiţia comunei şi a şcolii să-şi sărbătorească dascălii ieşiţi la pensie. Ca de fiecare dată, şi acum au venit la şcoală spre a mulţumi profesoarei lor, nu numai elevii de astăzi, ci mulţi, foarte mulţi foşti elevi ai săi, care astăzi sînt fie dascăli în şcoală, fie oameni de nădejde la noi în comună. Pentru că, fiind la şcoala din Vădăstriţa din anul 1949, majoritatea celor ce locuiesc aici i-au fost elevi. Ceea ce ne-a lăsat profesoara Angela Dumitrescu este o zestre de mare preţ. Crezul său profesional şi moral — aşa cum mulţi prieteni ai săi au spus-o la întîlnirea de care aminteam — a fost acela de a învăţa pe copii corect limba noastră, de a-i ajuta să-i pătrundă marea sa frumuseţe, de a face cunoscută, printr-o activitate neobosită, comoara de preţ a creaţiei populare şi, prin aceasta, frumuseţea spirituală a poporului nostru. În cariera sa a dat serii întregi de clase fără corigenţi la română, avînd în fiecare an elevi foarte bine pregătiţi. Ceea ce vreau să subliniez însă cu deosebire este pasiunea pe care profesoara Angela Dumitrescu o are pentru folclor, pentru valorificarea sa. Împreună cu copiii, a colindat judeţul şi a cules de la bătrînii satelor nestemate ale folclorului nostru date uitării. Cercul de folclor de la şcoala noastră a devenit cunoscut în întreaga ţară prin numeroasele basme, balade şi doine pe care le-a cules. A organizat, de asemenea, şezători în comună la care a invitat cunoscuţi barzi şi rapsozi populari. Ne-a mărturisit că după pensionare, va continua această activitate la căminul cultural.

S-ar mai putea spune multe lucruri frumoase despre fosta noastră profesoară care, deşi nu va mai fi la catedră, va continua să fie prezentă în viaţa comunei. Doresc să vorbesc însă şi de ceilalţi dascăli care se disting nu numai printr-o bogată activitate ci şi printr-o comportare morală, civică deosebită. Pot da exemplu pe Alexandru Predoi, profesor de fizică, iniţiatorul unui cerc de fizică frecventat nu numai de elevi ci şi de mulţi tineri din comună, pe Mihaela Soare, profesoară de ştiinţe biologice care, în cadrul practicii, împreună cu copiii a sădit pe microferma şcolii un soi de viţă nobilă, „împrumutată" acum de mulţi gospodari. La Şcoala generală din comună funcţionează cinci educatoare, zece învăţători şi 18 profesori. Cei mai mulţi sînt din Vădăstriţa. Au absolvit studii superioare şi s-au întors în comuna natală. Majoritatea sînt cadre tinere, membri de partid sau utecişti, dornici să se perfecţioneze (cinci dintre ele se pregătesc să se prezinte în această sesiune la examenele pentru gradul II), să ridice nivelul calitativ al predării, al fiecărui elev în parte. Anul acesta rezultatele la învăţătură sînt foarte bune. Din cei 80 de absolvenţi ai clasei a VIII-a de pildă, trei s-au înscris la Liceul real-umanist 14 rămîn în şcoală în treapta I şi 72 merg la licee de specialitate. Majoritatea absolvenţilor noştri se întorc, după studiile medii sau superioare în comună. 90% dintre tehnicienii şi inginerii Staţiunii de maşini agricole şi ai Cooperativei agricole de producţie sînt foşti elevi ai şcolii. Acest lucru se datoreşte în mare măsură şi profesorilor, educatorilor lor care le-au sădit în şcoală dorinţa de a munci pentru înflorirea comunei, pentru ridicarea bunăstării sale. Pentru comună, fiecare educator este şi un neobosit propagandist, omul care prin felul său de a fi, de a se purta, constituie un exemplu. Toţi sînt membri ai brigăzii ştiinţifice din comună, propagandişti la învăţămîntul de partid sau U.T.C., fiecare ţine conferinţe la căminul cultural sau face parte, alături de ţăranii colectivişti, dintr-o formaţie artistică. Fiecăruia i se acordă multă încredere şi stimă, oamenii vin la dascălii noştri, fie că au copii la şcoală sau nu, pentru sfaturi, la necazuri sau la bucurii. Pentru că ei nu reprezintă numai educatoarea, învăţătorul sau profesorul şcolii ci, intelectualii comunei, oamenii care sînt investiţi cu nobila misiune de a contribui la ridicarea nivelului politic, ştiinţific şi cultural al poporului nostru.

Prof. GEORGE VANŢĂ
locţiitor al secretarului de partid din comuna Vădăstriţa, judeţul Olt

MUNCA NOASTRĂ — CARTEA NOASTRĂ DE VIZITĂ

Activitatea desfăşurată la catedră constituie o investiţie a cărei valoare se măsoară permanent, începînd cu notele înscrise în catalog, la fiecare materie, pentru fiecare elev, la sfîrşitul unei lecţii, al unui trimestru, al unui an şcolar, continuînd cu rezultatele înregistrate în muncă şi cu succesele obţinute în viaţă, peste ani şi decenii, de fiecare din foştii noştri elevi, în aşa fel, încît tot ceea ce e mai de preţ pentru oamenii zilelor noastre se transmite generaţiilor viitoare.

Privite în timp, împlinirile educatorilor nu se pot rezuma la date şi cifre, pentru că ele înseamnă mult mai mult, calitatea muncii de la catedră determinînd calitatea omului nou, constructor al socialismului şi comunismului, activitatea zilnică a educatoarei, învăţătorului sau profesorului, imprimîndu-se în profilul moral-spiritual al elevilor ce ne sînt încredinţaţi.

Aşadar, portretele faptelor oamenilor de la catedră — cuprinse în paginile revistei noastre — se vor doar cîteva simboluri care încearcă să reprezinte efortul de pregătire a tineretului pentru muncă şi pentru viaţă şi pe cei care îl depun cu dăruire de sine, cu responsabilitate comunistă, cu spirit revoluţionar.

Sînt doar cîţiva din mii şi zeci de mii de fruntaşi ai fruntaşilor şcolii româneşti contemporane.

ALBA

Comuna Lopadea Nouă din judeţul Alba a intrat de mult în conştiinţa noastră prin tradiţiile ei culturale al cărui centru devine, din ce în ce mai mult, şcoala. Absolvenţii ei sînt prezenţi în liceele industriale, în uzinele din oraşele judeţului, la facultăţi şi în cooperativele agricole de producţie din satele învecinate. Directorul şcolii, **Szakács József**, director coordonator a încă şapte şcoli generale şi trei grădiniţe din şapte sate, este martorul activ al transformărilor revoluţionare ale acestor plaiuri.

Satul cu acoperişurile de paie şi cu noroiul de puteai veni la şcoală numai cu mare greutate privea cu neîncredere pe noul venit de acum 17 ani. Proaspăt învăţător, Szakács József a înţeles că numai printr-o muncă susţinută şi conştientă poate schimba mentalitatea oamenilor. Şi după cîţiva ani a reuşit să trimită primii absolvenţi spre licee şi mai apoi spre facultăţi. Încetul cu încetul, comuna l-a înţeles pe directorul şcolii. De atunci, părinţi şi copii împreună cu cadrele didactice au modernizat şcoala din resurse locale, au dotat-o cu laboratoare şi ateliere.

„A fost o cinste deosebită pentru mine — ne spunea directorul Szakács József — faptul că am participat nemijlocit la lucrările primului Congres al educaţiei politice şi al culturii socialiste. Expunerea de maximă importanţă a tovarăşului Nicolae Ceauşescu a dat un nou avînt muncii noastre. Vom regîndi toată activitatea noastră instructiv-educativă în spiritul documentelor Congresului. Ne vom strădui să dezvoltăm şi mai mult la elevii noştri dragostea faţă de patrie şi de muncă, conştiinţa revoluţionară de constructor nou al societăţii noastre".

BACĂU

Cine o cunoaşte pe **Maria Atodiresei, inspector pentru învăţămîntul preşcolar în judeţul Bacău,** nu va ezita să recunoască în personalitatea sa pe educatoarea de omenie, o educatoare care îşi iubeşte şi îşi cunoaşte meseria.

Răspunzînd de activitatea caselor de copii şcolari şi preşcolari din judeţul Bacău şi coordonînd-o, dedicîndu-şi timpul liber frecventelor acţiuni obşteşti şi întîlniri pe care le organizează pentru îmbunătăţirea condiţiilor de muncă şi de viaţă ale educatoarelor şi ale copiilor, într-un mediu cît mai cald, familial aproape, colaborînd permanent cu colegii de specialitate din grădiniţe, din inspectorat şi din Liceul pedagogic, profilul său etic e configurat de modestia, conştiinciozitatea care o caracterizează, de simţul înalt de răspundere în care îşi concepe nu numai menirea de educatoare, ci şi pe aceea de membră în Comisia judeţeană a femeilor.

Dar, mai presus de toate acestea, se cuvine să reliefăm faptul că a inaugurat, prin propriu exemplu şi cu tenacitate, în stilul de muncă al educatoarelor, cercetarea ştiinţifică, cu metodele ei riguroase. În climatul sănătos de colaborare şi încredere reciprocă în care înţelege să promoveze cadrele didactice tinere, îmbinînd, în mod obiectiv, experienţa pozitivă a acestora cu cea a generaţiilor mai vîrstnice, Maria Atodiresei a stimulat şi stimulează în continuare preocupările educatoarelor pentru perfecţionare, prin sistemul gradelor didactice. Numeroasele comunicări ştiinţifice pe care le-a susţinut, la toate simpozioanele de pedagogie şi educaţie preşcolară din ultimii ani, sînt un exemplu şi un îndemn în această privinţă.

BRAŞOV

Calităţile şi realizările educatoarelor **Elena Petrescu,** directoarea Grădiniţei nr. 4 — 32 ani vechime în învăţămînt — şi **Tatiana Cazacu** de la Grădiniţa nr. 19 — 30 de ani vechime în învăţămînt, ambele din Braşov, sînt asemănătoare. Buna conduită politică, morală şi profesională, capacitatea de muncă, priceperea şi dăruirea, completate de responsabilitate şi disciplină în îndeplinirea sarcinilor le sînt comune.

Exigenţa şi modestia faţă de propria activitate desfăşurată au făcut ca cele două educatoare să aibă realizări pentru care fiecare părinte le este recunoscător : rezultate bune în creşterea şi educarea copiilor, în pregătirea lor pentru şcoală. Fiecare dintre „elevii" celor două educatoare din Braşov au cultivat interesul pentru activitate, dragostea de muncă, spiritul de colaborare, cinstea, curajul, modestia, corectitudinea.

„Conducînd în anul şcolar trecut, activitatea grupei mari — ne spune educatoarea Elena Petrescu — am urmărit să realizez la copiii mei aprofundarea cunoştinţelor despre obiecte şi fenomenele din natură, la nivelul lor de înţelegere, să le stimulez interesul de cunoaştere, să le îmbogăţesc şi sistematizez cunoştinţele despre realitate, să le educ capacitatea de exprimare verbală a fenomenelor observate şi să le formez capacitatea de a ordona obiectele cu care au lucrat".

„Pe mine mă preocupă — ne mărturiseşte educatoarea Tatiana Cazacu — ca, pregătindu-i pentru şcoală, să le formez copiilor unele atitudini şi comportamente în conformitate cu normele şi principiile de viaţă socialistă corespunzătoare posibilităţii de înţelegere la vîrsta preşcolară, să le educ sentimentele politico-morale de dragoste pentru frumuseţile ţării, pentru limba şi cultura poporului, pentru tradiţiile sale, să le dezvolt devotamentul pentru Partidul Comunist Român şi secretarul său general, tovarăşul Nicolae Ceauşescu".

Bilanţul muncii celor două educatoare din Braşov ne îndreptăţeşte să aşteptăm de la ele rezultate din ce în ce mai frumoase în misiunea nobilă de educare a tinerelor vlăstare.

BUZĂU

Profesorului **Dumitru Vlăgioiu,** de la Şcoala generală nr. 1 din Buzău, îi poartă o vie amintire mulţi dintre inginerii şi profesorii de matematică din ţara noastră ; pentru că în cei treizeci şi unu de ani de cînd este la catedră, el a stîrnit în sufletul multora dintre ei pasiunea pentru rigorile matematicii, pentru zborul înaripat al cifrelor. Elevii profesorului Dumitru Vlăgioiu participă în fiecare an, în număr mare, şi nu o dată cu rezultate meritorii, la olimpiade. Cît priveşte colaborarea sa şi a elevilor săi la „Gazeta matematică", ea se soldează, de multă vreme, cu rezultate fructuoase.

★

Tot o vechime mare la catedră (29 de ani) are şi învăţătoarea de gradul I, **Marcela Alexe,** de la Şcoala generală din Vadul Paşii. În afară de munca desfăşurată pentru educarea copiilor din Vadul Paşii, învăţătoarea este o prezenţă vie, simţită de ani de zile, în viaţa spirituală a comunei în care trăieşte. Activitatea ei în formaţia corală şi la căminul cultural, munca pe care o duce pe multiple planuri pentru ridicarea nivelului cultural şi educativ al adulţilor (în primul rînd al femeilor), i-au atras stima tuturor locuitorilor. Un educator comunist, pasionat de munca lui !...

CLUJ

„Faptele grăiesc de la sine" spune o străveche zicală şi cînd aceste fapte dovedesc destoinicie, dăruire, responsabilitate civică şi aparţin unor semeni a căror raţiune de a exista este formarea şi desăvîrşirea omului nou, constructor al socialismului şi comunismului pe pămîntul românesc, simţi că eşti îndreptăţit să te bucuri că trăieşti alături de ei. Nu, nu vorbesc despre eroi. Şi nici despre cei care îşi fac din neobişnuit crez de viaţă. Mă gîndesc la oamenii care-şi iubesc munca şi-i înţeleg ţelul suprem, bunăstarea şi mulţumirea celorlalţi. Dintre ei, mulţi la număr, mă opresc la profesoara de limba şi literatura română **Claudia Barbura.** Face parte din colectivul didactic al Liceului „Emil Racoviţă" din Cluj-Napoca din anul 1956. De atunci au trecut 20 de ani, la care se mai adaugă şapte de cînd şi-a început activitatea în învăţămînt. Este un om al faptei care face cinste şcolii. De zece ani este şefa Catedrei de limbă şi literatură română, iar acum se pregăteşte pentru susţinerea examenului de gradul I (la inspecţia făcută în acest scop a obţinut nota 10).

★

Clujenii s-au obişnuit cu Mănăşturul de azi, cartier cu blocuri elegante, sinteză edilitară de civilizaţie modernă, în care te simţi parcă mai aproape de viitor. Aici se află şi Şcoala generală nr. 17, una dintre noile unităţi de învăţămînt din acest colţ de oraş istoric. Şcoala a fost dată copiilor acum 4 ani. Cele 22 de săli de clasă, patru laboratoare, două cabinete de specialitate, atelierele de lăcătuşărie, matriţerie, mase plastice, produse cosmetice şi cusături populare vorbesc despre tradiţia valoroasă a învăţămîntului românesc îmbinată cu cele mai recente contribuţii ale didacticii contemporane, în vederea realizării integrării socio-profesionale a absolvenţilor, corespunzător cu cerinţele societăţii socialiste multilateral dezvoltate din România. Aici am întîlnit-o pe învăţătoarea **Viorica Albert.** Ştiam despre ea că are 20 de ani vechime în învăţămînt, că de trei ani a obţinut şi gradul I didactic, că în acest an şcolar a fost responsabila Comisiei metodice pentru clasele I şi a II-a, că este coautoare la o serie de manuale pentru clasele I—IV şi, ca rezultat al aceloraşi preocupări ştiinţifice, autoarea unui „Caiet de exerciţii gramaticale, în limba maghiară, pentru clasa a III-a. A predat Editurii didactice şi pedagogice, în colaborare cu învăţătoarea Iudita Baka, de la aceeaşi şcoală, o culegere de exerciţii gramaticale pentru clasa a II-a.

Din „documentarul" învăţătoarei mi-au reţinut atenţia cele peste 600 de cartonaşe desenate cu grijă, care ilustrează cuvintele noi, ca şi „o maşină de socotit" — tot desenată, pe caietele copiilor — care-i ajută „să se joace" cu operaţiile aritmetice. Şi m-am gîndit că activitatea învăţătoarei de la Şcoala generală nr. 17 din Cluj-Napoca se caracterizează nu numai prin pasiunea cu care munceşte pentru a-şi face sieşi şi elevilor munca mai frumoasă, mai plină de roade, prin inventivitatea de care dă dovadă în pregătirea şi predarea lecţiilor, dar mai mult, prin felul în care îşi apreciază cu modestie, propria muncă : „Îmi fac datoria. Aşa am învăţat încă de pe băncile şcolii pedagogice, în anii adolescenţei, cînd putem primi cu mare receptivitate tot ce e bun şi frumos. Acum învăţ de la elevii mei, de la părinţii lor, de la ceilalţi educatori".

★

La scurtă vreme după intrarea în satul Răscruci (comuna Bonţida, judeţul Cluj) din şosea se deschide o stradă pe al cărei colţ, faţă în faţă, se află două case vechi ţărăneşti : în stînga una mică, chincită de vreme, fosta grădiniţă în care şi-a început activitatea de educatoare, cu 26 de ani în urmă, **Ana Peştean.** La dreapta, la cîţiva zeci de paşi, noua grădiniţă într-un local mult mai mare, mai sănătos şi mai încăpător, cu o curte spaţioasă cu flori, pomi, iarbă, nisip, leagăne, băncuţe, toate împrejmuite de un gard zidit în piatră. În acest nou local — nou prin ceea ce a adus în el şi ce a făcut din el grija şi dragostea acestei educatoare pentru copiii satului — activităţile celor două grupe de preşcolari, mare şi mijlocie, nu se deosebesc prea mult de cele pe care le oferă calificarea personalului şi înzestrarea materială ale unei grădiniţe urbane. Sălile de clasă cu măsuţe curate, îmbrăcate în vinilin de un albastru deschis, odihnitor, cu scăunele comode, cu rafturi pline de jucării şi material didactic, în cea mai mare parte realizat de cele două educatoare ale grădiniţei, costumele naţionale confecţionate cu ajutorul părinţilor, vestiarele în care fiecare copil îşi are dulăpiorul lui pentru uniformă sînt mărturii ale unei vieţi de dascăl dăruite profesiei pe care o iubeşte cu tot sufletul ei — în care se pot adăposti, cum spune ea însăşi, cu bucuriile şi preocupările lor de „importanţi oameni mici", toţi copiii satului.

CONSTANŢA

În personalitatea, în profilul moral, spiritual al unui om, se reliefează şi predomină întotdeauna ceva care-l defineşte, îl particularizează. La **Octavian Barbu,** directorul liceului din Cobadin, trăsătura definitorie constă în deosebitul său spirit întreprinzător, în capacitatea de a găsi soluţii, în putinţa de a face, cu mijloace modeste, lucruri deosebite. Şi, aş mai adăuga la acestea, setea sa pentru nou, pasiunea pentru cunoaştere, pentru cercetare. Aşa ţi-l recomandă pe profesorul Barbu toţi cei ce-l cunosc, toţi cei ce lucrează alături de el. Liceul din Cobadin, comună cu 12 000 de locuitori care în curînd va deveni oraş, a devenit, de cînd la conducerea sa se află Octavian Barbu, unul dintre liceele de frunte ale judeţului Constanţa. Şi aceasta tocmai datorită trăsăturilor directorului său, relevate mai sus.

★

Soţii Anastasia şi Nicolae Moroianu, funcţionează la Liceul „Nicolae Bălcescu" din Medgidia. **Anastasia Moroianu** este învăţătoare cu aproape 29 de ani vechime, iar **Nicolae Moroianu** profesor de istorie. Mi-au fost recomandaţi de Inspectoratul şcolar ca doi educatori model, doi comunişti de omenie care onorează, prin comportarea şi activitatea lor, liceul, oraşul în care trăiesc. Le-am cerut să se caracterizeze prin cîteva cuvinte spre a-i putea prezenta acum, de „Ziua învăţătorului", alături de colegii lor din ţară. Au făcut-o cu atîta modestie, în cuvinte atît de simple dar atît de frumoase şi încărcate de înţelepciune încît le-am cerut permisiunea să le redau întocmai.

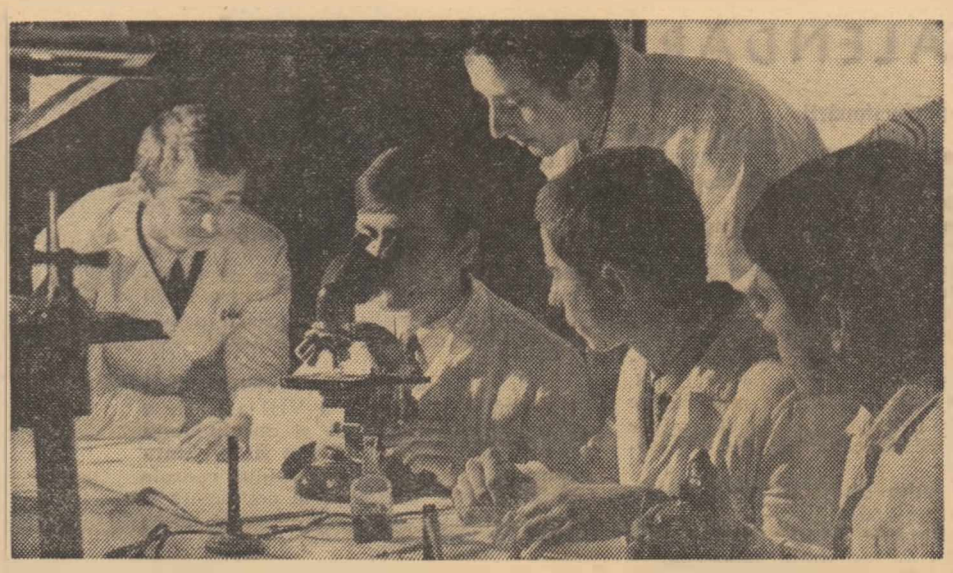

Cu pasiunea transmisă de cadrele didactice. Activităţi în laboratorul de microbiologie al Liceului din Scornicesti, judeţul Olt.

Anastasia Moroianu: „Nu sînt un caz special în ceea ce priveşte activitatea mea la clasă pentru că am muncit ca toţi ceilalţi colegi ai mei, şi acum, după atîţia ani, am sentimentul datoriei împlinite. Anul acesta am trei promoţii de absolvenţi în şcoală: clasa a IV-a, clasa a VIII-a şi anul IV liceal. Acum, pe listele premianţilor claselor a VIII-a şi ale anului IV, i-am regăsit pe toţi foştii mei elevi şi asta mi-a umplut inima de bucurie.

Prof. Nicolae Moroianu: „Pentru mine, predarea istoriei înseamnă, în primul rînd, formarea la elevi a unor puternice sentimente de dragoste şi devotament faţă de ţară, faţă de partid şi popor. Am dorit ca fiecare lecţie să fie un puternic moment de educaţie patriotică şi, pentru aceasta, cît a fost cu putinţă, le-am desfăşurat la surse de informare istorică atît de bogate pe pămîntul Dobrogei — muzee, şantiere arheologice.

★

Sîmbăta trecută, la serbarea sfîrşitului de an de la Şcoala generală nr. 30 din Constanţa, în acele momente cînd emoţia pune deopotrivă stăpînire şi pe profesori şi pe elevi, unul din absolvenţii clasei a VIII-a a rostit, între alte cuvinte adresate profesorilor săi şi pe acestea: „Mulţumesc din inimă tovarăşului maistru-instructor că m-a învăţat să muncesc, să iubesc şi să preţuiesc munca".

Constantin Zainea, omul acesta cu ochi albaştri, prietenoşi, cu tîmplele cărunte, aude în fiecare an astfel de cuvinte de la elevii săi şi, de fiecare dată este stăpînit de emoţie, de bucuria că strădaniile sale de a pune prima cărămidă la temelia viitoarei profesii a zeci şi zeci de generaţii de elevi dă roade bune.

Am stat mult de vorbă cu maistrul instructor şi mi-e greu să spun ce m-a fascinat mai mult ascultîndu-l: pedagogul care ştie să găsească cele mai subtile, mai sigure căi către sufletul şi mintea elevilor, sau meseriaşul de înaltă calificare ce, cu mînă sigură îşi pregăteşte schimbul de mîine. Lucrează alături de elevi de 34 de ani.

Aplicînd principiile sale, maistrul a reuşit ca în atelierele şcolii să desfăşoare o bogată activitate. Şcoala a fost dotată, în mare parte, cu mobilier executat de elevi, a făcut importante economii prin valorificarea produselor. Mai presus de toate însă, este faptul că maistrul Constantin Zainea îi învaţă pe elevii săi să fie oameni, să cinstească munca.

★

Veronica Bocioagă, profesoară de limba română şi secretară de partid la Şcoala generală nr. 12 din Constanţa, nu are nici un corigent, media generală a elevilor săi fiind de la şapte în sus. Nu a avut nici un corigent la română, în toată cariera sa. Am consemnat de la bun început acest lucru pentru că îl socotesc esenţial în aprecierea activităţii unui cadru didactic. Aceste rezultate înmagazinează fireşte o perseverenţă şi riguros organizată activitate didactică despre care profesoara Bocioagă mi-a vorbit pe larg.

Desprind, din cele ce spunea, cîteva idei principale: predarea limbii şi literaturii române este considerată de Veronica Bocioagă un act patriotic. Obiectivul pe care-l urmăreşte cu deosebire este ca fiecare elev să-şi însuşească corect limba vorbită şi scrisă, să cunoască valorile nuanţelor şi sensurilor bogate ale limbii, frumuseţea şi armonia sa.

IALOMIŢA

În raport cu pregătirea ideologică — parte componentă din vocaţia unui educator adevărat al zilelor noastre — cadrul didactic din grădiniţă este nu numai un cunoscător al direcţiilor de dezvoltare a învăţămîntului preşcolar, ci şi un animator al vieţii culturale a ţării, un activist cultural, un bun organizator, înzestrat cu sociabilitate şi spirit de colaborare colegială, care difuzează informaţii psiho-pedagogice în rîndul colegilor şi părinţilor copiilor, un om deschis spre renovare în educaţie şi învăţămînt.

Aceste gînduri ne-au fost insuflate de cunoştinţa cu educatoarea **Iulia Ardeleanu**, inspector pentru învăţămîntul preşcolar din judeţul Ialomiţa. Pătruns de prefacerile pe care le-a adus istorica Plenară a C.C. al P.C.R. din 18—19 iunie 1973, învăţămîntul preşcolar din judeţul Ialomiţa şi-a amplificat reţeaua pînă la cuprinderea aproape integrală a generaţiilor de copii preşcolari în grădiniţe. În aceasta, un merit de prim ordin revine iniţiativei şi capacităţii de acţiune şi organizare ale actualei inspectoare, comunista Iulia Ardeleanu.

ILFOV

Să treci pe uliţele satului şi să vezi oamenii — de la copii, pînă la cei mai în vîrstă — cum te salută cu respect şi recunoştinţă, cum te socotesc un om de-al lor, luminat, fără de care localitatea ar fi fost mai săracă spiritualiceşte... Ce altă satisfacţie sufletească poate s-o egaleze pe aceasta ?!.

Dascălul **Vasile Grigorescu**, directorul Şcolii generale din Iepureşti — Ilfov, în cei treizeci şi patru de ani petrecuţi la catedră, a pus condeiul în mîna multor generaţii de oameni din satul său natal; le-a dat, cu alte cuvinte, ştiinţă de carte. I-a înflăcărat, apoi, — ca profesor de istorie — şi-i mai înflăcărează şi acum pe fiii comunei cu faptele de vitejie ale neamului, cu izbînzile din anii socialismului. Şi mai cu seamă i-a învăţat şi-i învaţă să devină oameni: demni, cinstiţi, cu dragoste de muncă. Contra lenei, a neomeniei şi-a tuturor relelor ce-i încearcă pe unii, profesorul Vasile Grigorescu a luptat o viaţă întreagă. A luptat de la catedră şi prin exemplu personal, a luptat cu vorba şi cu condeiul. Textele de brigadă, acide şi necruţătoare, scrise de el şi prezentate în zeci de spectacole pe scena din Iepureşti au lichidat multe neajunsuri din comună, i-au readus pe mulţi oameni pe calea cea bună.

Vasile Grigorescu este un propagator al ştiinţei şi culturii în satul său de baştină. Nu numai în conferinţele ce le ţine (care n-au în ele nimic festivist), ci şi în discuţiile purtate cu sătenii, simplu, pe limba şi înţelesul lor. Iată de ce, oamenii îl stimează fără de margini pe dascălul cu tîmplele albite de vreme, dar cu sufletul şi mintea tot tinere; pentru că îl ştiu foarte apropiat de ei, de viaţa lor. Ca, dealtfel, şi celelalte cadre didactice de la noua şcoală din Iepureşti, şcoală mirosind încă a var proaspăt, care văd în directorul lor un exemplu demn de urmat, un animator al vieţii didactice şi culturale din comună.

Cînd trece profesorul Vasile Grigorescu pe uliţele satului, oamenii, de la copii pînă la bătrînii cei mai bătrîni, se ridică în picioare: semn al respectului şi recunoştinţei.

SĂLAJ

Învăţătoarea **Paraschiva Porcsalmi**, inspector şcolar, educatoarea **Carolina Cigan**, inspector şcolar, profesorul **Grigore Sintămărian**, de la Şcoala generală Sînmihaiu Almaşului, profesoara **Maria Lucăcel**, de la Şcoala generală din Traniş, iată cîteva dintre sutele de educatori, învăţători, profesori cu care se mîndreşte judeţul Sălaj.

Unii, la Inspectoratul şcolar, se ocupă de organizarea învăţămîntului, de îndrumarea lui, au privirea de ansamblu a întregului judeţ şi fac eforturi ca pretutindeni lucrurile să meargă bine. În grădiniţe, educatoarele se străduiesc să găsească cele mai adecvate forme pentru a asigura cele mai bune condiţii creşterii copiilor într-o perioadă de maximă dezvoltare intelectuală. În ciclul primar, învăţătoare şi învăţători caută forme de muncă diferenţiate pentru a asigura succesul şcolar al tuturor elevilor. Profesori, în ciclul gimnazial şi în liceu, sînt preocupaţi cu prioritate — ca pe toate treptele de învăţămînt — de formarea deprinderilor de muncă, prin muncă şi pentru muncă, de orientarea lor profesională. Pe toţi, însă, îi aseamănă, îi reuneşte şi îi călăuzeşte un singur gînd, un singur ţel: acela de a răspunde înaltelor comandamente ale partidului nostru, de a contribui, fiecare după posibilităţile lui, în condiţiile lui specifice de muncă, la formarea omului nou, constructor conştient şi devotat al societăţii socialiste multilateral dezvoltate şi al comunismului în România.

SIBIU

Ori de cîte ori am auzit vorbindu-se despre profesorul **Herman Schmidt**, inspector general adjunct al Inspectoratului şcolar al judeţului Sibiu, ori de cîte ori l-am văzut la lucru sau am trecut prin şcolile sibiene şi am observat rezultatele pozitive ale îndrumărilor şi măsurilor sale, întotdeauna operative şi eficiente, m-am întrebat cum se împacă între ele, ce anume conciliază calităţile sale aparent contradictorii: rigoare şi entuziasm, calm şi operativitate, calculat ca un tehnician, dar inspirat şi plin de fantezie în iniţiativele sale şi în sprijinul pe care îl dă iniţiativelor venite în favoarea dezvoltării şcolii şi învăţămîntului sibian. N-aş aminti decît fervoarea cu care se ocupă de îndrumarea activităţii tehnico-productive a elevilor, chibzuinţa cu care rezolvă complexele şi multiplele probleme ale muncii de inspector, desele sale deplasări în şcolile din judeţ şi ajutorul pe care îl dă cu această ocazie colectivelor de cadre didactice.

Răspunsul la întrebările pe care ni le pune prezenţa acestor calităţi reunite într-un om, este unul singur: crezul său politic, devotamentul cu care militează pentru înfăptuirea politicii generale a Partidului Comunist Român, a sarcinilor trasate şcolii de către partid.

TIMIŞ

„Să fii director bun ? Să faci totul pentru a conduce o şcoală bună !"

Cuvintele profesorului emerit **Duşan Sablici**, venite ca răspuns la întrebarea reporterului, reprezintă un crez. Reprezintă fapte. Duşan Sablici conduce — ceea ce numeşte — o şcoală „bună": Liceul real-umanist nr. 1 din Timişoara. De 26 de ani director de liceu. La numire, împlinea 27. Înfăţişarea lui nu-ţi dă voie să aduni cele două cifre. Elanul, de asemenea. L-am cunoscut îndreptîndu-se, cu catalogul sub braţ, spre una din clasele la care predă literatura română. N-am putut sta de vorbă. Profesorul nu sacrifică, în nici o împrejurare, timpul afectat lecţiilor. Schimb cîteva cuvinte cu secretarul organizaţiei de bază, profesoara Maria Oltea Muţiu. Colaborează, în această calitate, de 16 ani cu directorul. De la nici o decizie nu s-a simţit, în toţi aceşti ani, omisă. Despre director ? „Este omul care spune foarte rar «nu se poate», iar cînd, într-adevăr, nu se poate, o spune. Şi argumentează. Calitatea cea mai de preţ a directorului este omenia. Plin de omenie. Şi de solicitudine. Profesori şi elevi (de preferinţă fără intermediar) găsesc, deopotrivă, la directorul lor, înţelegere şi sprijin. Cînd situaţia pare mai dificilă, calmul (aproape nefiresc) şi inteligenţa îl ajută să găsească soluţia. Membru în Comitetul judeţean de partid, deputat în Consiliul popular judeţean — Duşan Sablici este pentru noi tovarăşul, colegul, prietenul, membrul organizaţiei noastre de partid, îşi asumă şi realizează sarcini ca oricare altul".

În şcoală — recreaţie, în cabinetul directorului — moment de încordare. Cineva din afara şcolii solicită, la telefon, concursul cîtorva clase de elevi într-o acţiune extraşcolară. „De acord, ca întotdeauna", răspunde directorul. „Dar în nici un caz în orele de practică ! Elevii mei au sarcini de plan, i-am învăţat să poarte o răspundere. Nu renunţăm la nici o oră de practică. Pentru că nu dăm înapoi nici de la activităţile extraşcolare, vă propun următoarea soluţie...".

Duşan Sablici poate fi găsit în şcoală de la 7 dimineaţa pînă seara, tîrziu. În cabinetul său, la care vin, în recreaţia mare, elevii, să ceară un sfat ori să-şi spună păsurile sau în cabinetul de literatură, unde-şi ţine, cu însufleţire şi pricepere (gradul I l-a obţinut cu cele mai bune rezultate) lecţiile de literatură, la cantină, luînd masa alături de elevi sau în sala de spectacole, încurajînd şi aplaudînd ansamblul folcloric al şcolii, „Izvorul", de 5 ori laureat al festivalurilor „Litoral", pe terenul de sport, susţinînd echipele şcolii campioane pe ţară la pentatlon, dar unde nu poate fi găsit, pentru că — îmi mărturiseşte — „Aici, în şcoală, este viaţa mea".

TULCEA

Ce înseamnă a fi educator într-un judeţ de la marginea ţării, un judeţ al Dunării şi-al Deltei mirifice ? Înseamnă a-ţi privi din cînd în cînd chipul în undele limpezi ale apei. Dar, mai ales înseamnă a te contempla pe tine însuţi în undele clare ale sufletului copiilor pe care îi creşti şi îi educi ! Aşa cum fac atîţia educatori din judeţul Tulcea; aşa cum le stă în fire, bunăoară, profesoarei **Maria Gh. Lascu**, de la Şcoala generală din Mahmudia, profesoarei **Elena Simionescu** de la Liceul „Spiru Haret" sau învăţătoarei **Ana Seitan** de la Şcoala generală nr. 4 din Tulcea — ca să ne oprim doar asupra cîtorva dintre cele mai destoinice cadre didactice tulcene.

Ele îşi văd chipul frumos cînd se privesc în sufletul elevilor şcolii lor. Pentru că îi cresc drept oameni adevăraţi !

VASLUI

Aproape trei decenii. Atît însumează munca la catedră a fiecăruia din aceşti trei educatori de pe meleagurile judeţului Vaslui. Trei militanţi pentru înfăptuirea politicii partidului în domeniul învăţămîntului, trei militanţi pentru făurirea omului nou al patriei noastre socialiste.

Despre cum este învăţătoarea **Teoticsta Pintilie** de la Şcoala generală nr. 4 din Vaslui sau profesoara **Emilia Minza** de la Şcoala generală nr. 9 din Bîrlad nu este necesar să ne spună cineva. Este suficient să căutăm să-i cunoaştem pe foştii lor elevi, să luăm urmele celor două 27 sau 29 de generaţii de copii pe care i-au crescut în tot atîţia ani. Să căutăm să-i cunoaştem pe muncitorii, pe tehnicienii, pe inginerii, pe constructorii cărora le-au îndrumat primii paşi în viaţă. Din contribuţia lor pasionată la edificarea noii noastre societăţi, din profilul lor moral şi spiritual vom înţelege de ce această învăţătoare şi această profesoară sînt atît de iubite şi stimate de colegii lor, de toţi cei ce le cunosc.

Pentru colegul lor, profesorul **Dumitru Miţă** de la Liceul pedagogic din Bîrlad, situaţia este întrucîtva deosebită. Despre el putem afla privind într-un singur sector, acela al învăţămîntului. Acolo se află învăţătorii formaţi de el. Şi, la rîndu-le, foştii săi elevi, deveniţi învăţători, cresc fiii patriei pe care îi trimit pe frontul muncii din întreaga sferă economică şi socială a ţării.

Mai este oare de adăugat ceva ? Pentru a sublinia noblețea muncii unor astfel de oameni cu care se mîndreşte învăţămîntul nostru ?

Pagină realizată de: V. APOSTOL, V. BACIU, O. BUZESCU, R. DIMITRIE, M. DRAGOMIR, J. FARKAŞ, C. GÎRMACEA, M. ROBEA, D. STERESCU.

(Continuare în pag. a 8-a)

Călirea fizică în vacanţă

Convorbire cu Alexandru Forţu, şef de serviciu în Ministerul Educaţiei şi Învăţămîntului

Red. : Care este specificul activităţilor de călire fizică a copiilor şi tineretului în vacanţă ?

Al. Forţu : Dezvoltarea antropologică a copilului şi a tînărului constituie un proces natural care se desfăşoară aproape în întregime în perioada în care copiii şi tinerii sînt cuprinşi în activitate şcolară. Perioada de vacanţă oferă, în raport cu călirea fizică, care se realizează pe parcursul anului şcolar, posibilităţi de activitate mai complexă în condiţii de tabără, de drumeţie, de întreceri sportive şi alte forme de organizare colectivă a petrecerii timpului liber. Desigur, la conţinutul politic şi cultural al activităţilor de vacanţă, călirea fizică se adaugă atît ca o necesitate a condiţiei de creştere şi dezvoltare a copiilor, cît şi a refacerii capacităţilor de muncă productivă şi învăţătură în vederea viitorului an şcolar.

Red. : Există o continuitate între activităţile de călire fizică din timpul anului şcolar şi cele din timpul vacanţei ?

Al. Forţu : Pentru copil, pentru care mişcarea şi jocul constituie unele dintre condiţiile sale, nu este o mare deosebire, deşi am putea aprecia că activitatea fizică din cursul anului şcolar şi activitatea fizică din timpul vacanţei au un caracter completiv. Cred însă, că este necesar ca pornind de la cerinţele de pregătire fizică a copiilor, înscrise în programele şcolare pe baza studiului ştiinţific al capacităţii de efort fizic al copiilor în raport cu vîrsta lor, este necesar ca şi activităţile fizice din perioada de vacanţă să se înscrie în aceste limite de capacitate de efort. Se impune ca la programul activităţilor de tabără şi mai ales al excursiilor să existe o cît mai corectă dozare a efortului fizic solicitat.

Red. : Activitatea sportivă din perioada vacanţei are şi un caracter specializat ?

Al. Forţu : Referindu-ne la activităţile sportive, trebuie să arătăm că acestea nu vor lipsi din programul acţiunilor de vacanţă. Nu vor lipsi exerciţiile de înviorare, întrecerile la diverse ramuri de sport, concursurile de orientare turistică, crosurile etc. Acţiunile sportive vor fi stabilite de la caz la caz în funcţie de condiţiile geografice concrete pe care le oferă localitatea unde funcţionează tabăra. Ca în fiecare an, Ministerul Educaţiei şi Învăţămîntului organizează pentru elevii sportivi din unităţile specializate (şcoli sportive, licee cu program de educaţie fizică etc.) tabere de pregătire sportivă. De la an la an numărul acţiunilor este în continuă creştere. În această vacanţă, se vor organiza circa 50 de acţiuni care vor cuprinde un număr aproximativ de 5 000 de elevi. Au fost luate, din timp, toate măsurile necesare pentru buna organizare şi desfăşurare a acestor acţiuni. În programele de activităţi ale acestor tabere, în afara acţiunilor politice şi cultural-educative, apar acţiuni specifice ramurilor de sport pentru care sînt organizate. Se urmăreşte, cu această ocazie, continuarea pregătirii sportive în vederea realizării obiectivelor majore ce stau în faţa mişcării sportive din ţara noastră. Concomitent cu preocupările pentru perfecţionarea pregătirii sportive, se urmăreşte refacerea organismului după efortul depus în anul competiţional precedent şi acumularea de noi energii pentru activitatea ce urmează. Toate acţiunile organizate în vacanţele şcolare vin să completeze eforturile ce se depun în procesul de formare şi pregătire a unui tineret sănătos, viguros, apt să îndeplinească sarcinile ce-i revin în procesul de edificare a societăţii socialiste multilateral dezvoltate.

C. TEODOR

CALENDAR DE VACANŢĂ

Agenda perfecţionării

— **16 iunie — 5 iulie** (la Bucureşti) : curs intensiv pentru profesorii de fizică, chimie şi geografie.

— **16 iunie — 5 iulie** (la Cîmpulung-Muscel) : cursuri de perfecţionare pentru profesorii de biologie din judeţele care ţin de I.C.P.P.D. Bucureşti.

— **3—5 iulie :** se susţin lucrările metodice-ştiinţifice şi proba de cunoştinţe social-politice de către cadrele didactice înscrise la examenul de gradul I.

— **6—10 iulie :** se susţin probele de specialitate, pedagogie şi de cunoştinţe social-politice de către cadrele didactice înscrise la examenul de gradul II.

— **8—31 iulie** (la Braşov) : tradiţionalele cursuri centrale — cu lectori din străinătate — pentru perfecţionarea profesorilor de limbi moderne.

— **8—31 iulie :** (la Braşov) : curs de perfecţionare etapa a II-a, pentru profesorii de limba latină.

— **12—31 iulie** (la Buzău) : cursuri pentru profesori de istorie.

— **12—31 iulie** (la Brăila) : cursuri pentru profesori de matematică.

— **26 august — 2 septembrie :** se susţin probele examenului de definitivare în învăţămînt.

Admiterea în treapta a II-a de liceu
(sesiunea a doua)

La liceele la care în sesiunea din iunie nu s-au ocupat toate locurile, se va organiza un nou concurs de admitere în treapta a II-a.

— Înscrierile pentru acest concurs se fac în perioada **26 august — 3 septembrie.**

— În ziua de **4 septembrie** au loc probele de aptitudini.

— În zilele **de 5—6 septembrie** se ţin probele scrise.

— Între **7—10 septembrie** proba orală.

Admiterea în învăţămîntul superior

Concursul începe la toate formele de învăţămînt superior (zi, seral şi fără frecvenţă) la data de **10 iulie ;** la facultăţile la care concursul se desfăşoară în două etape, etapa I începe la **4 iulie,** iar etapa a II-a la **10 iulie.**

CURSURI ESTIVALE PENTRU PROFESORII DIN ÎNVĂŢĂMÎNTUL GIMNAZIAL ŞI LICEAL

Societăţile ştiinţifice în colaborare cu Uniunea Sindicatelor din Învăţămînt, Ştiinţă şi Cultură organizează şi în această vară cursuri şi tabere de informare şi documentare pentru profesorii de diferite specialităţi, conform următoarei programări :

● Între **15 şi 28 iulie** municipiul **Piatra Neamţ** va găzdui a VIII-a ediţie a Cursului de informare şi documentare pentru **profesorii de limba şi literatura română.** În cadrul programului, cadrele didactice vor participa la conferinţe şi seminarii de specialitate, la expuneri cu caracter politic şi ideologic.

● Pentru **profesorii de istorie,** între **15 şi 26 iulie,** lectoratele de vară vor avea loc în municipiile **Cluj-Napoca** şi **Suceava.** Tematica generală, dezvoltată în prelegeri susţinute de academicieni, profesori universitari, cercetători ştiinţifici, relevă ideea de independenţă şi suveranitate naţională în dezvoltarea istorică a poporului român.

● Tabăra de informare şi documentare pentru **profesorii de geografie** îşi va desfăşura activitatea între **20 şi 31 iulie** în zona Munţilor Apuseni, avînd ca centru de instruire a participanţilor municipiului **Oradea.** Îndrumarea ştiinţifică este asigurată de profesorul universitar dr. Ignatie O. Berindei şi de lectorul universitar Gheorghe Măhăra de la Institutul pedagogic de 3 ani din Oradea.

● Între **21 iulie şi 1 august,** pentru **profesorii de biologie** tabăra de documentare şi informare din această vară are drept scop cunoaşterea florei şi faunei judeţului Maramureş, în care se vor face şi aplicaţiile practice, urmărindu-se şi colectarea de materiale pentru îmbogăţirea muzeelor, cabinetelor şi laboratoarelor de biologie şcolare. La **Baia Mare** se vor organiza conferinţe de specialitate, asistenţa ştiinţifică a întregului curs fiind asigurată de cadre didactice universitare, conducător ştiinţific fiind conferenţiarul universitar dr. Ion Moldovan, prorectorul Institutului de învăţămînt superior — Baia Mare.

● Cursurile de informare ştiinţifică, la **specialitatea matematică,** sînt organizate între **12 şi 31 iulie,** la **Suceava şi Predeal** şi între **5 şi 21 iulie la Piatra Neamţ** — pentru **profesorii de liceu. Profesorii de gimnaziu** vor participa la cursurile de vară în oraşul **Călimăneşti** în perioada **12—31 iulie.**

Tematica prelegerilor şi seminariilor este concepută pe baza programului cursurilor de reciclare, urmărindu-se în mod deosebit aprofundarea unor probleme de analiză matematică şi probabilităţi şi de aplicaţii tehnice ale matematicii.

PUBLICAŢII DE ÎNVĂŢĂMÎNT

În acest an, Oficiul de informare documentară pentru învăţămînt va continua să editeze publicaţiile **„EDUCAŢIE-ÎNVĂŢĂMÎNT"** şi **„STUDII SI CERCETĂRI DE DOCUMENTARE",** lucrări cu caracter neperiodic din care vor apare şase, respectiv patru volume.

Buletinul „Educaţie-învăţămînt" este destinat informării documentare selective a inspectoratelor şcolare, conducerii unităţilor de învăţămînt şi personalului didactic asupra fenomenului educaţional pe plan mondial.

Preţul celor şase fascicule din prima publicaţie este de 42 lei (7 lei un ex.), iar al celor patru volume din cea de-a doua publicaţie este de 48 lei (12 lei un ex.). În temeiul prevederilor H.C.M. nr. 1674/26.XII.1974, plata acestora urmează să se facă anticipat, fie prin mandat poştal, fie emiţînd dispoziţie de plată în contul de virament al Institutului de cercetări pedagogice şi psihologice (nr. 30.34.30.101 B.N.R.S.R., filiala sectorului 6). În vederea definitivării tirajului celor două publicaţii, comanda pentru procurarea acestora trebuie transmisă cît mai urgent posibil. Menţionăm că mai pot fi comandate seturi complete, fasc. I—X/1975, din „Educaţie-Învăţămînt" (preţul unui set de zece fascicule este de 50 lei).

Pregătirea preşcolarilor

După Simpozionul de la Constanţa, care a dezbătut tema educaţiei moral-patriotice în grădiniţe, un alt simpozion interjudeţean cu tema „Pregătirea copilului preşcolar pentru şcoală" şi-a desfăşurat lucrările, la Timişoara, în zilele de 28 şi 29 mai a.c. Şi-au adus contribuţia, în comunicările şedinţei plenare şi în cea finală, **Pavel Petroman,** inspector general adjunct al Inspectoratului şcolar judeţean Timiş, **conf. univ. dr. Ion Drăgan** şi **lector univ. Doina Vintilescu,** de la Universitatea din Timişoara, precum şi **Eleonora Pop,** inspector principal în Ministerul Educaţiei şi Învăţămîntului.

D.S.

Casa de copii şcolari - casă părintească

Luna trecută a avut loc la Bacău un schimb de experienţă organizat de Uniunea Sindicatelor din Învăţămînt, Ştiinţă şi Cultură şi Ministerul Educaţiei şi Învăţămîntului, cu sprijinul Inspectoratului şcolar judeţean şi al Casei de copii şi şcolari-fete din municipiu, cu tema „Colaborarea dintre casa de copii şi şcoală pentru asigurarea succesului şcolar al elevilor din casele de copii".

Tema, dezbătută în plen, cu participarea reprezentanţilor celor 26 de judeţe prezente la schimbul de experienţă, a relevat principalele metode întrebuinţate în activitatea de pregătire la învăţătură a elevilor din casele de copii, stilul de lucru cu aceşti elevi integraţi colectivului clasei din unităţile de învăţămînt care-i şcolarizează. Dorim să insistăm asupra unora din aceste aspecte cu scopul de a accentua necesitatea cunoaşterii multilaterale a elevilor proveniţi din casele de copii de către cadrele didactice cărora le sînt încredinţati, contribuţia organizaţiilor de partid, de pionieri şi tineret, a celor sindicale în acţiunile de prevenire şi înlăturare a eşecului şcolar al acestor elevi, îmbinarea eforturilor tuturor factorilor educativi, din şcoală şi din casa de copii, în vederea asigurării unui climat favorabil învăţăturii şi formării lor, bazat pe afecţiune, încredere reciprocă, stimularea trăsăturilor pozitive de caracter, specifice omului nou, al societăţii socialiste, pe un comportament civilizat, întemeiat pe etica şi echitatea comunistă, în general pe relaţii de colaborare concepute conform principiilor democraţiei socialiste.

Din discuţiile educatorilor, învăţătorilor şi profesorilor, a reieşit că este bine să se întreprindă mai multe şi mai diverse acţiuni (întruniri şi lectorate cu părinţii elevilor şcolii, vizite în familiile colegilor de clasă şi de şcoală ale elevilor din casele de copii) pentru a se înlătura concepţia greşită — din păcate, încă mai persistă — conform căreia internii caselor de copii sînt etichetaţi ca „incapabili, nedisciplinaţi, răuvoitori", priviţi deci, ca un fel de „dezrădăcinaţi", greu de asimilat colectivelor clasei sau grupurilor de joacă constituite în cartierul unde se află casa de copii. I-am văzut pe aceşti copii. I-am întîlnit în casele lor — cele mai multe ştiu să-şi valorifice excelentele condiţii materiale de care beneficiază — în clasele în care învaţă, în săli de spectacol, unde prezintă frumoase programe artistice, la locurile de muncă, după absolvirea unei şcoli. Sînt tot atît de înzestraţi intelectual, tot atît de sensibili, tot atît de receptivi la noutăţile ştiinţei şi culturii ca şi copiii familiilor organizate. Pentru că dispun de educatori calificaţi, majoritatea dintre aceştia dăruindu-se cu pasiune creşterii şi educaţiei copiilor proveniţi dintr-un mediu familial neprielnic dezvoltării lor, sau orfani.

Lupta pentru decomplexarea acestor copii, în scopul unei eficiente integrări şcolare şi sociale, trebuie dusă în primul rînd de educatori — de către cei din casa de copii şi din şcolile unde învaţă elevii acestor case.

De asemenea, dorim să reliefăm şi necesitatea încadrării caselor de copii cu personal didactic şi administrativ corespunzător specificului acestor instituţii de stat cu caracter educativ. Personalul care contribuie la bunul mers al activităţilor din casele de copii trebuie să fie călăuzit de ideea că întreg colectivul are îndatoririle unei familii din societatea noastră socialistă.

Un ultim aspect, asupra căruia ne mai oprim acum include preocupările pentru orientarea şcolară şi profesională a elevilor din casele de copii, ţinînd seama de faptul că directorul casei, educatorii, dirigintele şi ceilalţi profesori din şcoală trebuie să se considere direct răspunzători pentru reuşitele sau eşecurile copiilor din casă, la absolvirea unei trepte de învăţămînt, la încadrarea în muncă, la închegarea familiei lor.

Toate aceste lucruri se adaugă, desigur, celorlalte procedee educative, pedagogice întrebuinţate pentru atingerea scopului comun al colectivelor didactice din casele de copii şi ale şcolilor unde învaţă elevii acestor case : formarea unor oameni integri, fără complexe, care le diminuează forţa de creativitate şi de muncă, a unor oameni demni care să facă cinste societăţii şi ţării noastre.

VALERIA BACIU

Omagiu

În organizarea Comitetului Sindicatului învăţămînt din Cluj-Napoca, a Inspectoratului şcolar al judeţului Cluj şi a Casei pionierilor din Cluj-Napoca a avut loc sărbătorirea celor 36 educatoare, învăţători şi profesori, care se pensionează în acest an.

Cu acest prilej, după cuvîntul plin de căldură şi respect al profesorului Ion Bindea, inspector şcolar general al judeţul Cluj, a avut loc un program de poezie şi muzică, susţinut de artişti de frunte ai Operei Române, de formaţia de muzică populară a Casei pionierilor. Poeziile au fost recitate de înseşi autoarele Veronica Popiţan şi Maria Racolţa, membre ale Cenaclului „Octavian Goga" al Sindicatelor din învăţămînt.

În numele pionierilor, în semn de omagiu şi recunoştinţă, a vorbit pioniera Miclea Dela, comandanta de unitate la Şcoala generală nr. 2.

Prof. MARIA LAZĂR

Consultație pentru candidații la examenele de definitivare și grade didactice

Profilul moral-spiritual al viitorului absolvent

Pornim de la convingerea că hotărîtoare pentru perfecționarea cadrelor didactice în domeniul științelor pedagogice, al acțiunii educative și al organizării vieții și activității școlare, sînt cunoașterea și însușirea politicii Partidului Comunist Român, a contribuției teoretice și operaționale a tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, privind pregătirea tinerelor generații corespunzător cerințelor dezvoltării societății noastre socialiste.

Studierea lucrărilor tovarășului Nicolae Ceaușescu — tezaur de gîndire creatoare marxist-leninistă — impune rigurozitate științifică, asimilare profundă a concepției unitare în care este abordată perfecționarea învățămîntului românesc și — mai ales — însușirea de către fiecare educator a principiilor directoare ale educației revoluționare.

Ne propunem, în această consultație solicitată de colegii care s-au adresat redacției în acest scop, să prezentăm — din experiență proprie de lucru cu fișe alcătuite din texte și adnotări — cîteva aspecte ale modului în care studiem în documentele partidului, în opera secretarului general al partidului, direcțiile fundamentale ale pregătirii tineretului pentru muncă și pentru viață, ale formării profilului moral-spiritual al viitorilor absolvenți ai școlilor noastre.

Obiectivele educative

În centrul definirii obiectivelor educative ale activității noastre didactice, punem conceptul de „om nou", formarea omului nou, personalitate multilateral dezvoltată, constituind scopul fundamental al învățămîntului.

„Prin făurirea omului nou, cu o conștiință revoluționară ridicată, — a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu — înțelegem formarea unui om stăpîn pe tot ceea ce posedă mai bun cunoașterea umană în toate domeniile de activitate". [1]) Munca educatorilor se încarcă de sarcina de mare însemnătate de a contribui „la formarea unui om al muncii de tip nou, înarmat cu cele mai înaintate cuceriri ale științei și tehnicii, cu o înaltă conștiință socialistă, participant activ, conștient, la făurirea propriului său destin — destinul comunismului" [2]).

„În viziunea noastră, omul nou, constructor al socialismului și comunismului, trebuie să fie stăpîn pe cele mai înaintate cuceriri ale științei, ale cunoașterii umane, să se caracterizeze prin înalte virtuți politice și morale, prin pasiune pentru muncă și creație, prin îndrăzneală în gîndire și acțiune, prin cutezanța în promovarea noului în întreaga viață socială, prin fermitate în lupta pentru dreptate și adevăr, pentru înfăptuirea principiilor eticii și echității socialiste, prin hotărîrea de a lupta cu abnegație și vitejie pentru apărarea cuceririlor revoluționare, a integrității și suveranității patriei, a cauzei comunismului în patria noastră!" [3]).

„Școala trebuie să asigure pregătirea tineretului pentru muncă și viață și, totodată, însușirea celor mai noi cunoștințe teoretice — științifice și culturale —, să dezvolte în rîndul tinerilor respectul și pasiunea pentru munca concretă, producătoare de valori materiale. În același timp, trebuie să crească rolul educativ al școlii, contribuția ei la cultivarea în rîndul tineretului a înaltelor trăsături morale ale omului nou constructor al socialismului" [4])... „este necesar să punem pe primul plan, educarea oamenilor, îndeosebi a tineretului, prin muncă și pentru muncă" [5]. „Vechea lozincă «nici muncă fără pîine, nici pîine fără muncă» trebuie să fie permanent trează în mintea copiilor, a tineretului, a tuturor cetățenilor patriei noastre" [6]).

„La baza întregii activități educative trebuie să stea concepția revoluționară despre lume și viață a partidului — materialismul dialectic și istoric, atotbiruitoarea învățătură marxist-leninistă, Programul Partidului Comunist Român — Carta teoretică, ideologică și politică a comuniștilor români, expresia marxism-leninismului creator în România" [7]).

„Sarcina supremă a tinerilor din școli și universități este de a învăța, de a învăța necontenit, de a se strădui să-și însușească tot ce a dat mai valoros gîndirea umană de-a lungul veacurilor, știința și cultura contemporană, de a pătrunde tot mai adînc în universul minunat al cunoașterii" [8]).

În lumina acestor concepte și principii, în elaborarea obiectivelor educative ale școlii românești, indiferent de taxonomia adoptată, este necesar să reținem și să precizăm :

a) pentru dezvoltarea cunoașterii : „tot ceea ce posedă mai bun cunoașterea umană" ; „cele mai înaintate cuceriri ale științei și tehnicii".
b) pentru dezvoltarea psiho-afectivă: „înaltele trăsături morale ale omului nou constructor al socialismului" ; „pasiunea pentru muncă și creație" ; „concepția revoluționară despre lume și viață a partidului".
c) pentru dezvoltarea psiho-motorie: „să punem pe primul plan, educarea prin muncă și pentru muncă".

Pentru fiecare dintre aceste categorii de obiective generale se pot alcătui liste amănunțite de obiective atît pe nivele de vîrstă — an de școlarizare, cît și pe discipline de învățămînt și activități cu elevii.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu acordă o deosebită atenție însușirii de către tineret a valorilor morale comuniste, a normelor eticii și echității socialiste. Referindu-se la plămădirea la pionieri a celor mai nobile trăsături morale ale personalității, secretarul general al partidului menționează : „Cinstea, demnitatea, respectul față de muncă, mîndria patriotică, spiritul internaționalist, generozitatea și dăruirea pentru interesele poporului, exigența și spiritul revoluționar, comunist" [9]).

Din această formulare, de conciziune clasică și cu o mare forță de sinteză a secretarului general al partidului nostru, desprindem, în principal :

a) o așezare a virtuților morale în succesiunea dobîndirii lor de către omenire, de la cinstea înscrisă în străvechea înțelepciune a proverbelor ca virtute a virtuților, la demnitate, pe care o găsim în învățăturile înțeleptului domnitor Neagoe Basarab, la mîndria patriotică pe care o cunoaștem de la marii noștri înaintași, la dăruirea pentru interesele poporului, cultivată în stindardul luptei din anii ilegalității de comuniști și pînă la spiritul revoluționar comunist, virtute nouă, înnoitoare a zilelor noastre ;
b) o continuă subsumare a valorilor morale, pe culmea cea mai înaltă a acestora aflîndu-se spiritul revoluționar comunist, și la baza cărora se află cinstea și demnitatea, culmea neputînd exista fără această bază a ei ;
c) o metodologie a educației morale, de la vîrstele cele mai mici, la care prevalează educarea cinstei ca virtute-bază și ca virtute străveche a omenirii, prefigurînd toate celelalte virtuți în așezarea lor continuă supraordonată, pînă la vîrstele cristalizării personalității comuniste a absolvenților școlilor noastre, în care prevalează educarea spiritului revoluționar subsumînd toate celelalte trăsături morale ;
d) un criteriu de abordare, de pe pozițiile muncii educative, a normelor eticii și echității socialiste, corespunzător creșterii an școlar cu an școlar, a nivelului de cunoaștere, de înțelegere și interiorizare de către elevi a valorilor morale, în procesul transformării acestor valori în convingeri, atitudini și comportamente.

Munca — factor determinant în formarea conștiinței socialiste

„Formarea omului nou — a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu la Congresul educației politice și al culturii socialiste — trebuie să pornească de la adevărul binecunoscut după care munca, activitatea socială utilă constituie factorul determinant în formarea conștiinței socialiste, în educarea morală și politică a maselor. De aceea, este necesar să punem pe prim plan educarea oamenilor, îndeosebi a tineretului, prin muncă și pentru muncă" [10]).

În această apreciere a secretarului general al partidului găsim izvorul principal al motivației și metodicii întregului proces instructiv-educativ desfășurat în toate treptele de învățămînt.

În școala noastră e necesar să acționăm cu și mai multă exigență pentru ca în făurirea personalității comuniste, înțeleasă ca o capacitate de muncă formată multilateral prin muncă și care nu se poate afirma decît prin rezultatele muncii, elevii și studenții — în activitatea lor de însușire a cunoștințelor și valorilor morale — să participe efectiv la viața socială și la producție.

Educația pentru muncă este, în fapt, educația pe care avem îndatorirea să o facem pentru fiecare tînăr și pentru fiecare generație. Aceasta este și semnificația socială și politică a muncii de învățătură depusă de elevi și studenți, formulată de tovarășul Nicole Ceaușescu la Plenara C.C. al P.C.R. din 18—19 iunie 1973 : „Însușirea științei celei mai înaintate este necesară pentru a spori bogăția materială a societății, care nu se poate realiza în afara producției" [11]).

Principala concluzie metodică pe care o desprindem din această apreciere ne impune o restructurare profundă a metodelor și formelor de predare în învățămîntul nostru de toate gradele, de trecere hotărîtă de la ponderea verbalist-discursivă, la conducerea de către cadrele didactice a învățăturii elevilor și studenților prin forme specifice de activitate proprie, de muncă. Promovarea învățămîntului activ, a învățării prin descoperire, prin cercetare științifică și alte metode de învățămînt care solicită un efort acțional propriu din partea elevilor și studenților, nu reprezintă numai un deziderat al școlii noastre contemporane, ci însăși esența metodică a învățămîntului.

Elevii care își construiesc mijloacele didactice, care le folosesc în lucrări organizate de învățători și profesori și care unesc prin activitatea lor, cabinetul, laboratorul și atelierul școlar, vor stăpîni cunoștințele odată cu valorile cultivate prin muncă, cu dragostea pentru muncă productivă și cu hotărîrea de a munci pentru binele întregii noastre societăți.

Acesta este și sensul profund al sarcinii înscrise în Programul Partidului Comunist Român : „Fiecare școală va trebui să devină, în același timp, și o unitate de producție, asigurînd elevilor pregătirea practică corespunzătoare" [12]).

Profilul moral-spiritual al tinerilor pe care îi formăm prin munca desfășurată la catedră cuprinde, așadar, la baza întregii sale configurări, valoarea cea mai înaltă, producătoare a tuturor valorilor : munca. Iar școala noastră socialistă, are îndatorirea de a asigura pregătirea prin muncă și pentru muncă la nivelul sarcinilor făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate și a comunismului în România.

COSTIN ȘTEFĂNESCU

[1]) **Nicolae Ceaușescu**, „Cuvîntare la mitingul consacrat deschiderii anului de învățămînt universitar" — 1 octombrie 1971, în „România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate", vol. 6, Editura politică, București, 1972, pag. 505.

[2]) Op. cit. pag. 508.

[3]) **Nicolae Ceaușescu**, „Expunere cu privire la activitatea politico-ideologică și cultural-educativă de formare a omului nou, constructor conștient și devotat al societății socialiste multilateral dezvoltate și al comunismului în România, prezentată la Congresul educației politice și al culturii socialiste", 2 iunie 1976, „Cuvîntare la încheierea lucrărilor Congresului", 4 iunie 1976, pag. 71—72.

[4]) Op. cit. pag. 41.

[5]) Op. cit. pag. 40.

[6]) Op. cit. pag. 40.

[7]) Op. cit. pag. 39.

[8]) **Nicolae Ceaușescu**, „Cuvîntare la Congresul al VIII-lea al Uniunii Tineretului Comunist" — 23 martie 1966, în : „România pe drumul desăvîrșirii construcției socialiste", vol. 1, București, Editura politică, 1968, p. 314.

[9]) **Nicolae Ceaușescu**, „Cuvîntare la Conferința națională a Organizației Pionierilor" — 22 octombrie 1971, în : „România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate", vol. 6, Editura politică, București, 1972, pag. 602.

[10]) Op. cit. la nota 3, pag. 40.

[11]) **Nicolae Ceaușescu**, „Cuvîntare cu privire la dezvoltarea și perfecționarea învățămîntului", Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român din 18-19 iunie 1973, în „România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate", vol. 8, Editura politică, București, 1973, pag. 640—641.

[12]) „Programul Partidului Comunist Român de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism", în : vol. : „Congresul al XI-lea al Partidului Comunist Român", Editura politică, București, 1975, pag. 667.

„Revista de pedagogie"

NR. 6/1976

„Educația politică și culturală socialistă" este titlul articolului care deschide acest număr. Rubrica „Perfecționarea procesului de învățămînt" cuprinde articolele : „Gestiunea sistemului educațional", „Învățarea fizicii și educația tehnologică", „Caracterul practic-aplicativ al chimiei" și „Premisele individualizării învățămîntului artistic-muzical".

Claselor I-IV le sînt consacrate două articole — unul tratînd despre activizarea elevilor la lecții și altul despre munca diferențiată în predarea aritmeticii. „Dezbaterile" din acest număr sînt axate pe „Diversificarea actului de perfecționare al personalului didactic".

Revista consacră un spațiu amplu aniversării a 125 de ani de la nașterea lui Spiru Haret ; cuprinde, totodată, puncte de vedere despre **Programe-Manuale-Cursuri**, precum și rubrica **Breviar**.

„Învățămîntul liceal și tehnic profesional"

NR. 6/1976

Editorialul revistei abordează problematica formării omului nou în lumina sarcinilor desprinse din documentele Congresului educației politice și al culturii socialiste. În cuprins, sînt inserate articole din experiența la catedră a unor profesori : „Educarea elevilor în spiritul normelor eticii și echității socialiste", „Învățarea prin descoperire", „Folosirea retroproiectorului" etc. Sînt publicate puncte de vedere asupra unor probleme viu dezbătute în prezent : creșterea gradului de obiectivitate și operativitate în evaluarea randamentului școlar, ritmicitatea notării, structura anului școlar etc. La rubrica „De la Ministerul Educației și Învățămîntului" este publicată lista completă a programelor școlare valabile în anul școlar 1976—1977 pentru învățămîntul liceal de zi, seral și fără frecvență.

„Forum"

NR. 6/1976

Numărul pe iunie al revistei „Forum" debutează cu o amplă dezbatere în spiritul Congresului educației politice și al culturii socialiste : „Raportul dintre ideologie și educație".

În încercarea de a face o monografie universitară, revista consacră un număr important de pagini **centrului universitar Brașov**. La rubricile **Opinii-dezbateri** și **Tribuna educației** sînt publicate articolele : „Mutații în cercetarea științifică din învățămîntul superior", „Aspecte psihopedagogice ale prevenirii și combaterii fenomenului de eșec", „Implicații educative ale exploziei științifico-tehnice".

Din sumar mai semnalăm : „România în lume : Imperativele contemporaneității" (la rubrica **Meridiane**) și „O problemă-cheie a logicii matematice : deducția necesară și deducția contingentă" (la rubrica **Sinteze**). **Breviar internațional, Cărți și idei, Fișier editorial** — rubricile care încheie și acest număr.

Munca noastră, cartea noastră de vizită

(Urmare din pagina a 5-a)

VRANCEA

În legendarul ținut al Vrancei, cu aer pur și codri frumoși, în care edificiile construcției socialiste sînt tot mai mărețe și mai numeroase, — ca pretutindeni în țara noastră — tinerele vlăstare sînt educate în cultul muncii, al dreptății și al dragostei de om. Iar cei care îi educă — învățători și educatoare, profesori și inspectori școlari — sînt ei înșiși, în marea lor majoritate, exemple ale hărniciei și cinstei. Cei care îi cunosc, de pildă, pe învățătoarea **Ecaterina Vasilica Popa**, de la Școala generală nr. 4, și pe profesorul **Viorel Maziliu**, de la Liceul economic din Focșani, oameni cu mulți ani de experiență pedagogică, au despre ei numai cuvinte de laudă, pentru că își fac datoria la catedră într-un mod exemplar. Cum și-o face și prof. **Gheorghe St. Bobor**, de specialitate biolog, inspector școlar : cum și-o fac atîția alții !

BUCUREȘTI

Există gesturi mari ce se consumează în mari descoperiri. Și lumea, datorită lor, merge înainte. Există gestul bărbătesc, sublim și cotidian al celui care trage-ntîia brazdă și-așează temelia unei case cu sentimentul durației. Există apoi gesturi ce se-ncumetă a fi în același timp și descoperire, și întîie brazdă și temelie, cu sentimentul datoriei. Nu un gest de excepție. Poeții îi spun eroism cotidian sau civic sau...

Aveam convingerea c-ad putea să spun toate acestea despre femeia din fața mea ca pe-o dimensiune a muncii sale, a celor douăzeci și nouă de ani de cînd, undeva, într-un colț de țară, păsea întîia oară pragul unei clase cu catalogul sub braț : învățătoarea **Cornelia Spătăruț**. Simbolicul prag al unei clase, deci, și al unei școli, la Sirbo-Ungheni, județul Neamț, un sătuc așezat între ape, locul nu exista cu adevărat o școală. Cursurile se desfășurau mai mult „în sinul naturii". 1947. Erau anii imediat de după război, secetă, foame..."

Rămasă încă un timp în amintirea acelui început, ține să-mi spună că nu atît neajunsurile acelor ani și le amintește, cît sentimentul acela greu de definit — în același timp de bucurie, și de puțină teamă, izvorîtă din convingerea unei mari responsabilități — al primei întîlniri cu cei ce deslușesc întîi alfabetul, numărătoarea, temelia a tot ce mai tîrziu școala și viața vor clădi. Fiindcă a fi învățător, înseamnă nu doar vocație și o mare pasiune, ci și sentimentul unei responsabilități sociale dublate de modestie, fermitate, o permanentă nemulțumire față de tine însăți. „Sînt copii care vin la școală cu frică, inhibați de amenințările părinților cu «școala». Or, copilului, ca să primească ceea ce vrei să-i dai, este necesar să-i cîștigi încrederea, să-i pătrunzi sufletul, să ți-l apropii, să-ți simtă dragostea. Un adevăr vechi, care stă la temelia unei relații solide între elev și educator. Am căutat să-mi înțeleg elevii. Și n-as spune că am avut numai reușite. În cei 29 de ani de învățămînt am avut un singur repetent. Mi-amintesc și acum numele lui ; mi-am dat seama mai tîrziu că greșisem. Nu realizasem că acest copil era handicapat de atmosfera din familie".

Îi urmăresc reacțiile marcate de emoție. Îmi vorbește cu modestie despre ea, despre un învățător ca toți învățătorii, așa cum se socoate : își ține minte, chiar și după nume toți elevii, le urmărește și mai departe evoluția, în școli profesionale și licee, la facultate, acolo unde muncesc. Azi este învățătoarea fiilor multora dintre ei. A lucrat diferențiat cu elevii, neavînd toți aceeași capacitate de muncă și nici încredere în propriile lor forțe. „Și gîndesc că acest mod de lucru, pe care eu l-am deprins încă din primii ani de învățămînt de la învățători mai experimentați — precizează Cornelia Spătăruț — este una dintre bunele tradiții ale școlii românești și nu ceva nou, așa cum cred unii colegi".

Modestie, sensibilitate, delicatețe sînt cuvinte care definesc acest om, căruia i se pare că nu face nimic deosebit, deși realizările muncii sale sînt cunoscute de mulți dintre colegi : învățătoarea Cornelia Spătăruț a condus ani de-a rîndul cercul metodic al învățătorilor sectorului 3 din București, fiind inițiatoarea activității de perfecționare a acestora, și-a luat toate gradele didactice cu calificative maxime. Același simț al datoriei, muncii și cinstei l-a imprimat și elevilor ei, clasele i-au fost dintre cele mai bune, adevărate „clase de ținută" cum le numește tovarășa directoare a Școlii generale nr. 53 din București, școală la care învățătoarea Cornelia Spătăruț lucrează de 23 de ani.

Aspect de la serbarea sportivă a preșcolarilor din sectorul 8 al Capitalei.

CONDIȚIA EDUCATORULUI

Adîncirea crizei sistemului capitalist furnizează motive de serioasă îngrijorare pentru toți oamenii muncii, loviți direct de efectele inflației, de scumpete, de somaj sau nesiguranța slujbei, de asperitățile mereu mai accentuate ale traiului în general. Revin des în coloanele ziarelor, la radio și televiziune problemele dificultăților economice și financiare prin care trec țările europene occidentale, neputința de a stăvili aceste fenomene și imposibilitatea de a redresa cursul vieții.

„Criza care lovește natiunea franceză, totalitatea celor ce muncesc — scrie revista „L'ecole et la nation" în numărul său număr pe 1976 — nu i-a cruțat nici pe slujitorii școlii... mizeria care ia proporții și lovește milioane de familii, greutățile care îi sufocă și îi împiedică pe oameni să-și satisfacă trebuințele cele mai elementare — de hrană, de locuință, îmbrăcăminte... sînt și greutățile cadrelor didactice". Obiectul numărul unu al nemulțumirii învățătorilor și profesorilor îl constituie — așa cum subliniază presa — salariile. Mai întîi pentru că acestea sînt mici, în comparație cu alte categorii de salariați și în dezacord cu răspunderile mari pe care le are educatorul, cu calificarea sa și cu competența ce i-o reclamă societatea modernă. Scumpetea face ca lefurile să fie, practic, și mai mici decît ar sugera cifrele de pe hîrtie. În centrele urbane numai chiria pentru locuință reprezintă 40%—50% din retribuția unui cadru didactic. Sînt de amintit și „amputările" pe care le suferă uneori retribuția cadrelor didactice. În cazul femeilor, bunăoară, ca să ne referim la categoria cea mai numeroasă de dascăli (în Franța se și vorbește de **fenomenul** „feminizării corpului didactic") : tăierea salariului pentru zilele în care mama a lipsit ca să-și îngrijească copilul bolnav ; taxele exagerate pentru îngrijirea sănătății mamei, copilului și familiei ; cheltuielile în plus — și ele sporite prin procesul scumpirii vieții — pe care le impune supravegherea celor mici, în timp ce mama se află la ore etc.

Salariile nemulțumitoare, creșterea prețurilor și scăderea puterii de cumpărare îi obligă pe dascăli la numeroase privațiuni. Unele dintre ele descumpănesc pur și simplu : „Situația mea financiară — scrie un învățător din Nisa — nu-mi mai permite abonarea la publicațiile pe care le citeam pînă acum ; ca urmare, am renunțat la ele...".

O a doua sursă de nemulțumire și de continuă îngrijorare pentru educatorul din școala franceză — ca, de altfel, pentru lucrătorii din toate sectoarele — o constituie nesiguranța slujbei, permanenta posibilitate de a o pierde. Așa cum relevă revista „L'ecole libératrice" în numărul pe mai a.c. la rubrica „Dosarul nostru" (articolul „Franța în fața crizei, în 1976"), frazele sforăitoare ale propagandei burgheze despre respectul față de drepturile și libertățile omului sînt contrazise de realități, de niște realități din ce în ce mai dure. Între acestea, poate nimic nu macină mai mult și nu demobilizează decît teama de a rămîne fără pîine, teamă alimentată, în sistemul de învățămînt francez, prin practica suprimării unor posturi în scopul „rentabilizării" instrucției, din cauza regrupării mijloacelor școlare ș.a.

REALITĂȚI CAPITALISTE

Înzestrarea procesului instructiv-educativ nefiind în pas cu exigențele actuale, nu răspunde dorinței corpului didactic de a pregăti bine tineretul pentru viața care îl așteaptă. Această stare de insatisfacție este augmentată de situații specifice muncii într-o societate strîmb alcătuită. „La sufocanta penurie de mijloace materiale — scrie „L'ecole et la nation" — la paralizanta lipsă de personal, se adaugă pentru dascăl, îngrijorarea tinerilor, îngrijorare pe care el n-o poate domoli — cu privire la viitorul lor profesional, criza lor de motivație care nu poate fi rezolvată, în contextul unui sistem de învățămînt profund neadaptat la trebuințele lor".

Greutățile materiale ale institutorilor și profesorilor din Franța, condițiile de muncă inadecvate, insatisfacțiile morale au condus în ultimele decenii la deprecierea condiției dascălului în societate. Tonul pe care îl folosește presa de specialitate cînd caracterizează această stare devine de-a dreptul incisiv : „În prezent învățătorii și profesorii sînt tratați — după cum constată «L'ecole et la nation» în nr. 253/1975 — nu atît ca lucrători de înaltă calificare într-un mare domeniu al serviciilor publice... Ofensiva puterii de stat împotriva conținuturilor culturale ale învățămîntului și pentru o instrucție aseptizată amenință să-i transforme pe educatori în niște roboți didactici, în simpli distribuitori de jucărele mai mult sau mai puțin «educative», ieșite din procesele de fabricație guvernamentale și patronale".

Revalorizarea funcției de educator, prin îmbunătățirea situației materiale și morale a cadrelor didactice, așa cum îndreptățesc răspunderile lor mari, calificarea și competența pe care le-o reclamă societatea modernă — acesta este dezideratul care, de multă vreme, animă spiritele în lumea școlii. Atîta vreme cît aceste probleme nu își capătă rezolvarea, iar dascălul — de la institutor pînă la profesor — continuă să se izbească de greutăți materiale, de lipsuri și griji dintre cele mai mistuitoare, nu se poate spune — susține revista „L'ecole libératrice" în nr. 13/1975 — „că s-a întreprins ceva serios și rezonabil în domeniul educației", „oricît efort s-ar depune pentru elaborarea numeroaselor proiecte de modificare și de reformă a sistemului educativ".

Dincolo de aceasta, trebuie observat însă că situația dascălului, ca și a oricărei categorii de oameni ai muncii, este rezultanta modului de alcătuire al întregii societăți. Deci fondul problemei nu stă în îmbunătățiri pe ici, pe colo...

STELA PREDESCU

Cele patru șantiere ale viitorului an școlar

ȘANTIER EDILITAR

Pe poarta școlii, în aceste zile, intră și ies elevii, care-și poartă în priviri și în gesturi bucuria și emoțiile, intră și ies profesorii, cu satisfacția datoriei împlinite și cu gîndul la datoria următoare. Intră și ies, deja, acei oameni nelipsiți care înalță schele sau poartă bidineaua pentru a construi sau reconstrui, pentru a lărgi locul băncilor ce se vor înmulți la toamnă...

Liceul real-umanist nr. 1 din Timișoara, împrejmuit de schele, arată ca un adevărat șantier. Au început, a doua zi după încheierea cursurilor, reparațiile capitale. Se amenajează și reamenajează trei laboratoare de fizică. „Aspectul școlii și al sălilor — îmi spune profesorul Mihai Gafencu — nu poate rămîne în urma eforturilor noastre generale de modernizare". Același interes, la Școala generală nr. 8, alăturată liceului. Directoarea școlii, profesoara Adela Birău mă conduce din cabinet în cabinet, pentru a mă întreba care-mi place mai mult și adaugă : „Să-l vedeți în toamnă reamenajat ! Aici intenționăm..." și la realizarea intențiilor se lucrează de zor. În curtea școlii, s-au înfiripat zidurile viitorului atelier de lăcătușărie. Cu noi spații pentru ateliere se vor putea mîndri, în noul an școlar, și „beneficiarii" de la Școala generală din comuna Prundeni, județul Vîlcea. De pe acum, școala rivalizează, ca aspect și grad de dotare, cu școlile orășenești !

ȘANTIER DIDACTIC

Am cunoscut, la Liceul „Gheorghe Lazăr" din Sibiu, un exemplu elocvent de pasiune creatoare, în persoana profesorului de științe biologice Virgil Ionescu, preocupat de amenajarea tehnică a propriului cabinet și a celorlalte. Concepția, realizarea (cu elevii) și amplasarea aparaturii tehnice îi aparțin, ca unui specialist. Entuziasmul și energia, ca unul educator care „sfințește locul" : școala în care lucrează.

La Liceul de construcții nr. 2 din București te impresionează, în aceste zile, faptul că în cabinete și laboratoare lucrează, simultan, la reamenajări, echipe de elevi constituite din viitori constructori, instalatori, mozaicari, zugravi.

În holul liceului — o expoziție cu lucrări realizate de elevi în atelierele cîtorva licee de construcții din țară. Dintre lucrările expuse (aparținînd „gazdelor") cîteva se înscriu în „șantierul didactic" al școlii : o macara turn telescopică, un tablou de distribuție electric pentru șantiere, o masă de proiectare, o combină muzicală didactică.

Profesori și elevi concep și realizează noi materiale didactice, destinate propriei școli și altora. La Școala generală nr. 8 din Timișoara, se întocmesc seturi de diapozitive pentru viitorul an școlar, se imprimă benzi de magnetofon pentru lecțiile de limbi materne și moderne, se extrag fragmente din emisiunile teleșcoală înregistrate. Din atelierele Liceului nr. 1 din Timișoara se îndreaptă încă, spre alte ateliere, din alte școli, transformatoare de sudură, dispozitive cu diferite bobine pentru experiențe de electromagnetism și alte aparate, în laboratorul de biologie al liceului vor urca noi planșe electrice, între care, de „ultimă oră" : „Glicemie sanguină" și „Ocuparea orbitalilor cu electroni". Pereții cabinetelor de la Liceul agro-industrial din Drăgășani, județul Vîlcea au îmbrățișat, în aceste zile noi și originale panouri și benzi didactice, hărți electrice ș.a.

ȘANTIER EDUCATIV

„Șantierele" vacanței (edilitare și didactice) instaurate în școli, vorbesc despre o categorie de investiții (materiale) ale acestora. Dar școala continuă să facă, pe durata vacanței, investiții specifice, moral-patriotice și cultural-educative. Serii de elevi vor participa la acțiuni voluntar-patriotice (elevii Liceului nr. 1 din Timișoara vor lucra pe șantierul național de hidroameliorații de la Dudeștii-Vechi și pe șantierul Casei tineretului din localitate), vor umple cu veselia și entuziasmul lor taberele (elevii Liceului „Gheorghe Lazăr" din Sibiu se vor gospodări singuri — în întregime — în tabăra de pe Valea Lotrioarei) vor face excursii, vor citi cărțile recomandate.

ȘANTIER PROFESIONAL

Profesorii înșiși vor beneficia de investițiile spirituale ale școlii : vor urma cursurile de perfecționare, își vor îmbogăți orizontul profesional și politic, își vor spori realizările promovînd examenele de grad.

Constructori și beneficiari, profesori și elevi, „șantierele" viitorului an școlar se recunosc după inscripția : „Bine ați venit !".

DRAGOMIR MAGDIN

Redacția și administrația : Piața Scînteii nr. 1 București, telefon : 17 60 20

Tiparul : Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"